Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№5 (772)

2 – 6 лютого 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Статус учасника бойових дій отримають лише ті, хто на це заслуговує

3 стор.

Ан-70 – “дитина важких часів”

7 стор.

4 хвиля мобілізації: планово й у штатному режимі

2 стор.

Офіцери запасу здобувають командирські навички

У рамках візиту до Харкова Міністр оборони відвідав Харківський університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, де проходять перепідготовку мобілізовані офіцери запасу.

Перш за все, такі курси дозволяють мобілізованим оволодіти азами управління підрозділом та уміннями ефективно застосовувати штатне озброєння, – розповів начальник видового військового вишу генерал-майор Андрій Алімпієв.

Науково-викладацькі потужності університету дозволяють одночасно навчатися близько 800 мобілізованим офіцерам за 72 спеціальностями. Для цього в університеті створили необхідні умови для проживання та навчання слухачів спеціальних курсів.

Також генерал-полковник Степан Полторак поспілкувався із слухачами спеціальних курсів, які вже мають досвід участі в АТО.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

РОБОЧА ПОЇЗДКА

Поранені та медичне забезпечення – на контролі Глави держави

Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко під час робочої поїздки до Харківської області відвідав Військово-медичний клінічний центр Північного регіону, де зустрівся з пораненими в зоні АТО військовослужбовцями та військовими медиками.

Так, спілкуючись із персоналом військово-медичної установи, Петро Порошенко наголосив на необхідності збільшення кількості та якості технічних засобів для евакуації поранених учасників АТО. В цьому плані незабаром будуть переобладнані шість вертольотів під санітарний транспорт. Також розглядається можливість створення спеціального санітарного потягу, де будуть операційні, перев'язувальні та зручні вагони для поранених.

– У нас є замовлення на закупівлю 20 інкасаторських мікроавтобусів, які можна переробити під санітарні машини. Я думаю, це буде краще рішення, ніж спробувати переобладнувати БТРи під санітарні авто. По-перше, там будуть належні умови для транспортування поранених. По-друге, це – бронезахист, а по-третє – ціна буде нижча, – зауважив Глава держави.

До слова, за час проведення АТО до Військово-медичного клінічного центру Північного регіону із зони ведення бойових дій поступило близько 4000 поранених та травмованих військовослужбовців різних силових відомств.

Також під час перебування у ВМКЦ ПР Петро Порошенко вручив державні нагороди шістьом воїнам, які виявили особисту мужність і героїзм у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності під час боїв під Дебальцевим та Вуглегірськом.

– Маю високу честь вручити державні нагороди за героїзм, за захист тисячі цивільних. Швидше одужуйте, ви потрібні Україні. Ми пишаємось вами. Українська армія і весь Український народ дивляться на вас з великою вдячністю, – наголосив Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України.

Також Петро Порошенко високо оцінив фахову майстерність лікарів у погонах, переважна більшість з яких побували в зоні АТО.

Дмитро Горбунов.
м.Харків.

АКТУАЛЬНО

4 хвиля мобілізації: планово й у штатному режимі

4 лютого, з метою перешкоджання спробам деструктивного інформаційного впливу на громадян та зриву проведення мобілізації з боку антиукраїнських сил, Генеральний штаб Збройних Сил України надав роз'яснення з найгостріших питань, що виникають у суспільстві.

Перший заступник начальника Головного управління оборонного та мобілізаційного планування Генерального штабу Збройних Сил України генерал-майор Володимир Талалай провів брифінг в Українському кризовому медіа–центрі щодо окремих питань проведення четвертої черги часткової мобілізації.

В Україні триває 4 хвиля часткової мобілізації. Вона проходить планово і у штатному режимі. На даний момент розіслано 95% повісток, 60% мобілізованих вже прибули на полігони для проходження навчань та тренувань. А кількість мобілізованих, направлених на медичну комісію, навіть перевищила заплановані цифри. Це пов'язано з великою кількістю добровольців, які прагнуть захищати Батьківщину в лавах українських військових формувань. Тисячі людей приходять до військкоматів, не чекаючи повістки.

Щодо можливих обмежень пересування територією України та виїзду за кордон для військовозобов'язаних, про що було повідомлено 2 лютого, то такі заходи на даний момент не впроваджуються. В нинішніх умовах вони є надмірними та суперечать нормам Конституції. Водночас, запровадження озвучених пропозицій щодо обмежень свободи пересування цілком можливе – у разі оголошення воєнного стану. Наразі країна розраховує на високу громадянську відповідальність українських чоловіків. Але якщо у встановлений термін людина не з'явиться у військкоматі чи пункті збору, знаючи, що її викликали, – буде відповідати перед законом.

Нагадаємо, що Закон "Про правовий статус воєнного стану", ст.15, п. 13 дозволяє військовому командуванню: "Забороняти призовникам і військовозобов'язаним змінювати місце проживання без відома військового командування". Але знову ж, йдеться не про пересування територією країни, а про зміну постійного місця проживання. Заява Генерального штабу від 2 лютого лише попередила про можливі обмеження, які можуть бути введені у випадку запровадження воєнного стану.

Проте навіть у теперішніх умовах Генеральний штаб та Міністерство оборони будуть відстежувати пересування тих осіб, які ухиляються від обов'язку захищати Батьківщину. За дезертирство та ухилення від мобілізації в Україні передбачена кримінальна відповідальність.

РАТИФІКАЦІЯ

Литовсько-польсько-українська бригада як крок на шляху до Євроінтеграції

Верховна Рада України ухвалила Закон "Про ратифікацію Угоди між Урядом Литовської Республіки, Урядом Республіки Польща та Кабінетом Міністрів України стосовно створення спільної військової частини".

Угода між Урядом Литовської Республіки, Урядом Республіки Польща та Кабінетом Міністрів України стосовно створення спільної військової частини, вчинена 19 вересня 2014 року в м. Варшаві, набирає чинності через 30 днів з дати отримання депозитарієм останнього письмового повідомлення про завершення виконання всіх внутрішньодержавних процедур, необхідних для набрання чинності Угодою.

Згідно з Угодою, "сторони створюють спільну литовсько-польсько-українську військову частину бригадного рівня".

Ця Угода визначає загальне призначення, принципи діяльності, порядок прийняття рішень, забезпечення безпеки та інші організаційні заходи, пов'язані з діяльністю Бригади.

Угодою також передбачено, що "за згодою Сторін командування та підрозділи Бригади мають бути готовими до участі в міжнародних операціях, що проводитимуться на підставі мандата Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй.

Участь Бригади або її окремих підрозділів в Операціях відбуватиметься виключно на підставі рішення відповідних уповноважених органів Литовської Республіки, Республіки Польща та України.

Виділення сил до складу Бригади не зачіпатиме національного суверенітету кожної з держав-Сторін стосовно права самостійного прийняття рішення щодо розгортання власних сил для участі в конкретній операції".

ДЕРЖБЕЗПЕКА

Зрадники-провокатори затримані

У Києві Служба безпеки України затримала двох зрадників-провокаторів, які за завданням російських спецслужб підбурювали антиукраїнські акції та готували диверсії з метою дестабілізації ситуації в державі. Про це повідомив голова СБУ Валентин Наливайченко на брифінгу.

Контррозвідка СБУ затримала і допитала громадянина України Чорнобая, 1974 р.н., підполковника Генерального штабу ЗС України, який створив в столиці зрадницьку мережу.

"Сьогодні ми називаємо ім'я і показуємо обличчя зрадника, який обіймав високу посаду у Генштабі ЗС України. Користуючись цією посадою, цинічно брехав людям, поширюючи спотворену інформацію про нібито великі втрати серед українських військових, нібито складну ситуацію в зоні проведення антитерористичної операції", – зазначив голова СБУ.

Як повідомив очільник СБУ, зрадник певний час був інструктором в одному з добровольчих батальйонів – саме там встановив зв'язки, цинічно втерся у довіру і "під горілочку" начебто довірливо ділився "достовірною" інформацією. Так провокатори і агенти російських спецслужб діють серед українських громадян, активістів, намагаючись дезорієнтувати суспільну думку.

Другою стороною злочину цієї особи було те, що він передавав по секторах точні координати цих же добровольчих батальйонів терористам для ведення артилерійських обстрілів, які призводили до непоправних втрат силам АТО.

Зрадник-провокатор, якому російські куратори дали позивний "Семенович", передавав секретні дані про дислокацію та переміщення українських військових підрозділів бойовику т.зв. "ДНР" Мелешку на прізвисько "13". Зловмисники конспірувалися, зустрічалися в обумовлених місцях передачі інформації, постійно міняючи картки мобільного зв'язку.

Здобуті злочинним шляхом секретні розвідані, розголошення яких становить загрозу обороноздатності держави, "13" передавав ватажкам артилерійської бригади терористів "Кальміус".

Під час чергової передачі секретної інформації обох зловмисників було затримано співробітниками СБУ.

Встановлено, що ця група завчасно повідомляла підконтрольним російським спецслужбам ЗМІ про сплановані теракти, диверсії, завдяки чому представники російських телеканалів першими опинялися на місці події і подавали їх у викривлений спосіб.

"Рівно 20 хвилин тому СБУ вилучила вантаж зі зброєю, прихований їхніми спільниками, – десять гранатометів, велику кількість набоїв до стрілецької зброї різного калібру, ручні гранати, саморобні вибухові пристрої та готові для бойового встановлення розтяжки", – повідомив Наливайченко.

За його словами, цей арсенал призначався для збройної провокації у Києві під Верховною Радою. "Вантаж зупинений, провокацію упереджено, зброя вилучена, спільники-зрадники затримані".

РЕЗОНАНСНА ТЕМА

Статус учасника бойових дій отримають лише ті, хто на це заслуговує

Останні резонансні повідомлення у ЗМІ щодо незаслуженого отримання статусу учасника бойових дій окремими чиновниками примусили Уряд та Міноборони запровадити більш жорсткий контроль за процедурою його надання. Усе робиться для того, аби до списків учасників бойових дій не потрапили випадкові особи, або, як їх прийнято називати, – "АТОшні туристи".

Як повідомили у Міноборони, від початку проведення АТО статус учасника бойових дій вже отримали понад 6900 військовослужбовців і працівників Збройних Сил України. Процес присвоєння такого статусу непростий і займає певний проміжок часу для ретельної перевірки всіх даних та документів, представлених фізичною особою, що доводять безпосередню участь в АТО. Поки що у комісії з питань розгляду матеріалів, пов'язаних із визначенням статусу учасника бойових дій в Міноборони України, ще нікому безпідставно не відмовили. Усі спірні питання, що виникають під час розгляду документів, додатково перевіряються. Через це, як пояснює секретар комісії Володимир Лавринович, процедура надання статусу дещо затягується, однак це жодним чином не вплине на кінцевий результат: кожен, хто заслуговує, обов'язково отримає відповідний статус. Це – позиція Міноборони.

Більш жорстку позицію щодо цього питання займають в Уряді. Тут пропонують Статус учасника бойових дій надавати виключно тим, хто зі зброєю в руках захищає Україну. Зокрема, це стосується Збройних Сил України, Головного управління розвідки Міноборони, МВС, Державної прикордонної служби, Національної гвардії України, СБУ, Держспецзв'язку, Служби зовнішньої розвідки, Державної служби охорони, Державної служби з надзвичайних ситуацій, Державної пенітенціарної служби. Про це повідомив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк на засіданні Уряду 4 лютого. Цивільним особам з інших міністерств, які виконують свої функції в зоні АТО, пропонують взагалі не надавати статусу учасника бойових дій, а лише удвічі збільшити платню.

Повноваження щодо присвоєння статусу учасника бойових дій Прем'єр-міністр пропонує передати безпосередньо до комісій, створених при Міноборони та інших силових і правоохоронних відомствах. Це, на його думку, дасть можливість вдвічі скоротити термін проходження документів і присвоєння статусу. На рівень же комісії при Державній службі ветеранів та учасників бойових дій він пропонує виносити лише спірні питання та залишити їй функцію ведення єдиного державного реєстру учасників бойових дій.

Разом із тим, Уряд запропонував найближчим часом увести механізм позбавлення статусу учасника бойових дій. Зокрема, така процедура буде застосовуватися до осіб, які подали до комісій неправдиві відомості, визначені внаслідок їх перевірки Міжвідомчою комісією з питань розгляду матеріалів про визнання учасниками бойових дій. Таким чином, в Уряді сподіваються, що питання випадкових людей зі статусом УБД буде закритим назавжди.

Сергій Клименко. "Крила України".

СОЦІАЛЬНІ ГАРАНТІЇ

Держава виплачуватиме кошти на протезування за кордоном

Найближчим часом Кабмін ухвалить постанову, якою буде передбачена можливість грошової виплати на протезування за кордоном для осіб, які брали участь в антитерористичній операції. Про це повідомив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк під час засідання Уряду 4 лютого.

Як зазначив Прем'єр-міністр, у разі неможливості проведення протезування в Україні, держава зможе виплатити до 609 тисяч гривень на одну кінцівку для складного протезування за кордоном. Також, за словами Арсенія Яценюка, цією постановою буде спрощено процедуру самого отримання державної допомоги для протезування за кордоном, аби максимально прискорити процес отримання протезу та допомогу від держави.

Держава виділила земельні ділянки родинам героїв, які загинули у збитому терористами літаку Іл-76

Головне управління Держземагентства у Дніпропетровській області надало сприяння родинам загиблих військовослужбовців 25-ї аеромобільної бригади, які звернулися з клопотаннями щодо виділення їм земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства.

Відповідно до клопотань, в рамках норм законодавства про безоплатну приватизацію земельних ділянок, родині заступника командира батареї старшого лейтенанта Валерія Грабового виділено п'ять наділів на території Троїцької сільської ради Павлоградського району, матері стрілка-зенітчика солдата Олександра Авраменка – один наділ на території Луб'янської сільської ради Синельниківського району і батьку солдата Андрія Шульги – один наділ на території Демуринської селищної ради Межівського району.

Як відомо, улітку 2014 року терористами було збито військово-транспортний літак Повітряних Сил Збройних Сил України Іл-76, який заходив на посадку в аеропорту Луганська. Загинули військовослужбовці 25-ї аеромобільної бригади, більшість з яких були жителями Дніпропетровщини.

У Головному управлінні Держземагентства наголосили, що землевпорядники області продовжують роботу, спрямовану на забезпечення військовослужбовців – учасників АТО, які звертаються із клопотаннями щодо виділення їм земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства, будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд, ведення садівництва, індивідуального дачного будівництва.

Раніше також повідомлялося, що Держземагентство України розробило і розмістило на офіційному веб-сайті покрокову схему дій щодо виділення земельних наділів учасникам АТО та членам родин воїнів, які загинули у боротьбі за територіальну цілісність країни. Роз'яснення складено з урахуванням запитів, які найчастіше надходять до земельного відомства.

Так, для безоплатного отримання земельної ділянки необхідно звернутися до органу земельних ресурсів за місцем проживання та написати відповідну заяву. Процедура надання дозволу на розроблення документації із землеустрою відбувається швидше, якщо це стосується землі сільськогосподарського призначення державної власності, розпорядником якої є Держземагентство. Якщо ж земля знаходиться у комунальній власності, після написання заяви органи місцевого самоврядування у місячний термін приймають рішення про надання дозволу на розроблення документації із землеустрою.

ДОПОМОГА

Наслідки обстрілів терористами долаємо разом

Група цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України зосередилась на наданні екстреної допомоги мешканцям містечок і селищ, які розташовані поблизу лінії зіткнення і майже щодня піддаються артилерійським обстрілам. Зокрема, в містечко Красногорівка військові вже другий день поспіль доставляють разом з волонтерами гуманітарні вантажі.

– Офіцери цивільно-військового співробітництва скерували до містечка волонтерів, які привезли красногорівцям продукти харчування та теплі речі, – розповідає керівник групи підполковник Михайло Котелевський. – Зважаючи на невщухаючі обстріли містечка, роздавати допомогу доводиться блискавично швидко. Ми заздалегідь попереджаємо мешканців про місце і точний час передачі допомоги. Люди швидко отримують найнеобхідніше і хутко прямують до своїх осель або бомбосховищ.

Друга група добровільних помічників з Маріуполя разом з офіцерами цивільно-військового співробітництва привезла в Красногорівку дитяче харчування та засоби гігієни. Цю допомогу отримали сім'ї з маленькими дітьми.

– Нам самим у Маріуполі доводиться непросто, – розповідає волонтер Сергій з організації "Новий Маріуполь", – та все-таки разом з нашими київськими колегами ми змогли зібрати і доставити в Красногорівку найнеобхідніше. Військові повідомили нам, що у місті нема води й опалення, тож ми намагались привезти якомога більше засобів гігієни для малюків: памперсів, вологих серветок, кремів тощо.

Ліквідують військові й іншу біду в цьому районі – нерозірвані боєприпаси на подвір'ях мешканців.

– Тривалий час ми збирали інформацію про наявність на обійстях людей нерозірваних боєприпасів, – каже підполковник Михайло Котелевський. – Коли в інженерно-саперних підрозділів є оперативна пауза, ми просимо їх знешкоджувати небезпечні знахідки. Таким чином нам вдалося очистити чимало дворів від вибухонебезпечних предметів.

Зараз офіцери збирають інформацію про потреби вимушених переселенців з міста Авдіївки. Цей населений пункт декілька днів піддавався надзвичайно потужним артилерійським обстрілам. Мешканці, аби вижити, змушені були тікати. Дванадцять авдіївчан знайшли прихисток в територіальному центрі соціального обслуговування та надання соціальних послуг Великоновосілківського району. Серед них є люди похилого віку, яким важко пересуватись самостійно. Тож військові передали центру сучасний візок для пересування інвалідів. На черзі – медикаменти та засоби гігієни.

Владислав Назаркевич. "Крила України".

БЕЗПЕКА

Броньовані КрАЗи допоможуть евакуації мирних жителів

За дорученням Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка Національна гвардія України передала Державній службі України з надзвичайних ситуацій два броньовані КрАЗ-5233ВЕ для евакуації мирних жителів із територій, які перебувають під постійним обстрілом терористів.

На засіданні Уряду 4 лютого Арсеній Яценюк повідомив, що загалом із Дебальцевого евакуйовані 2,5 тисячі людей, з яких понад 600 дітей і близько 60 людей похилого віку, котрі не можуть самостійно пересуватися. Проте автобуси, якими рятувальники евакують мирних жителів, обстрілюються очолюваними Росією терористами.

Він підкреслив, що Державна комісія з надзвичайних ситуацій прийняла рішення терміново надати броньовані машини для Державної служби з надзвичайних ситуацій для евакуації мирного населення.

Глава Уряду повідомив, що машини повністю заброньовані як для пасажирів, так і для водіїв. Кожен КрАЗ може перевезти мінімум 20 людей, а за необхідності, й більше.

Арсеній Яценюк наголосив, що ці машини пофарбовані в білий колір, на них нанесені червоні хрести. Він звернув на це увагу представників міжнародних організацій, в першу чергу – ОБСЄ.

Він також звернувся до Росії, "яка контролює терористів": "Припиніть обстріл мирних громадян, перестаньте стріляти по цивільному населенню".

"Це злочини проти людяності, і за ці злочини Росії і її терористам все одно доведеться відповідати, в тому числі і в Гаазькому трибуналі", – підкреслив Глава Уряду.

Під час передачі броньованих машин Голова Державної служби з надзвичайних ситуацій Сергій Бочковський повідомив, що КрАЗи були передані ДСНС за одну ніч за дорученням Глави Уряду, даному на засіданні Державної служби з надзвичайних ситуацій: "Силами гарнізонів міста Києва і Київської області завдання було виконано вчасно. Ми промаркували машини належним чином за європейським зразком – щоб бачили, що це автомобіль, який використовує служба порятунку".

Арсеній Яценюк висловив вдячність ДСНС і МВС України за оперативність виконання рішень Державної надзвичайної комісії щодо евакуації громадян з Дебальцевого, Авдіївки та інших населених пунктів, які перебувають під обстрілом терористів.

"Сподіваюся, що сьогодні до ночі ці два броньовики доїдуть до зони евакуації, і ми відновимо евакуацію цивільного населення, дітей і інвалідів із Дебальцевого, Авдіївки і тих зон, які знаходяться під постійним обстрілом російських терористів", – наголосив Арсеній Яценюк.

У ці два автомобілі працівники ДСНС завантажили гуманітарну допомогу для жителів Донеччини. Разом із КрАЗами в зону АТО направляється близько 10 тонн харчових продуктів для мирних мешканців.

ПЛАНИ

Роман Романов: “Укроборонпром” в рази збільшить виробництво танків

Державний концерн “Укроборонпром” планує збільшити виробництво українських танків майже в 25 разів – з 5 до 120 одиниць щорічно. Про це заявив Генеральний директор Концерну Роман Романов.

У планах на 2015 рік є розвиток виробництва основних бойових машин “Оплот” до 40 одиниць, а з 2016 року Концерн вироблятиме 100-120 таких одиниць щорічно.

Крім того, підприємства “Укроборонпрому” налагодять серійне виробництво бронеавтомобілів “Дозор”, які до цього взагалі не перебували на озброєнні ЗС України. У цьому році Концерн планує виробити до 50 одиниць таких машин, а надалі вийти на рівень не менше сотні на рік.

Фахівці Концерну також в найкоротшому часі розпочнуть дослідно-конструкторські роботи вітчизняних БПЛА та контрбатарейних систем боротьби. А наступного, 2016 року, буде готова перша 3-координатна радіолокаційна станція.

Нагадаємо, що заради контролю за якістю продукції в “Укроборонпромі” вже діє спеціальна робоча група. Вона додатково перевірятиме кожну одиницю продукції перед її передачею на фронт.

МОДЕРНІЗАЦІЯ

БТР-4Е: враховані усі побажання

Український БТР-4Е за півроку використання в зоні АТО отримав понад 900 поліпшень.

Про це в ефірі “5 каналу” заявив перший заступник генерального директора ДК “Укроборонпром” Сергій Пінькас.

“В ініціативному порядку концерн “Укроборонпром” залучає до роботи фахівців і людей, що працюють в АТО. БТР, який начебто вважався завершеною моделлю, за півроку отримав понад 900 додаткових поліпшень. Тому що люди, які безпосередньо працюють з технікою в зоні АТО, кажуть: це правильніше зробити так, а ось це – так. І розуміємо, що така ситуація дає можливість зробити нашу техніку ще більш зручною для виконання військових завдань”, – заявив посадовець.

ПЕРЕОЗБРОЄННЯ

За натовськими стандартами

Вітчизняна оборонна промисловість почала випускати зброю і військову техніку за стандартами НАТО. Першою такою продукцією стали бойовий блок “Кіборг” і великі броньовані машини “Тритон” та “Арбалет”, на які він буде встановлений.

Про це на Гончарівському військовому полігоні в Чернігівській області повідомив начальник Державного науково-випробувального центру ЗС України полковник Володимир Башинський, передає кореспондент Укрінформу.

“Український автоматичний гранатомет УАГ-40, що входить до складу бойового модуля “Кіборг”, стріляє гранатами 40-го калібру, а не 30-го, як було раніше. Це – стандарт НАТО, як і дальність стрільби гранатомета. УАГ-40 є першою вітчизняною розробкою за натовськими стандартами”, – сказав він.

За словами полковника В.Башинського, випробування “Кіборга” проходить на платформі “Махно” – броньованому джипі, створеному на основі військової вантажівки ГАЗ-66. Однак незабаром його переставлять на великі бойові машини “Тритон” та “Арбалет”, вагою 10 і 15 тонн відповідно, призначені для перевезення десанту. Вони вже виготовлені на заводі “Ленінська кузня” і теж – за стандартами НАТО.

ТЕХНОЛОГІЇ

У Києві показали каркасне гусеничне штурмове шасі

У Києві вперше продемонстрували новітнє каркасне гусеничне багатофункціональне шасі. Презентація новітньої розробки пройшла в рамках демонстраційного показу транспортних засобів міністру оборони України на виставці “Волонтерський воєнпром” у столичному експоцентрі.

Новітнє шасі являє собою розробку універсальної – каркасної платформи для розробки штурмових, транспортних і спеціальних автомобілів. Завдяки унікальній конструкції ходової та підвіски, новий транспортний засіб має феноменальні характеристики прохідності. На базі даного шасі можлива установка цілого ряду різного озброєння і спеціальних систем.

Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак високо оцінив ініціативну розробку приватної української компанії. Найближчим часом нова розробка повинна пройти польові випробування, за результатами яких і стане відома її подальша доля.

Сама виставка “Волонтерський воєнпром” відбулася за підтримки Міністерства оборони України та Асоціації народних волонтерів України спільно з ГО “Волонтерська сотня Добровілля”. Це найбільша волонтерська виставка виробників обмундирування, засобів захисту, продовольства і медичного устаткування.

Перша виставка “Волонтерський воєнпром” зібрала близько двохсот вітчизняних виробників одягу, взуття, засобів захисту та медичного обладнання. У Міноборони кажуть, що тендери на закупівлю амуніції для бійців відбудуться за участю преси та громадських активістів.

ОРІЄНТИРИ

Внутрішній ринок – пріоритетний напрямок роботи для вітчизняної оборонки

Експорт військової техніки припинено із середини 2014 року, щойно Петро Порошенко приступив до виконання обов’язків Президента України. “Від середини 2014 року ми не працюємо за іноземними контрактами за тими напрямками, що потребують Збройні Сили України”, – заявив перший заступник генерального директора ДК “Укроборонпром” Сергій Пінькас.

Посадовець пояснив, що на сьогодні співпраця з іншими державами призупинена на користь АТО, а нова команда Концерну робить все можливе, аби шляхом переговорів з іноземними партнерами перенести строки виконання минулих замовлень, а також отримати нові для підприємств, котрі не задіяні у виробництві на потреби АТО.

За останнє півріччя перелік іноземних партнерів “Укроборонпрому” поповнився 20 країнами. Експортні контракти надзвичайно важливі для України, бо це – прямі валютні надходження, що дадуть можливість державі, зокрема, переозброювати та утримувати армію.

Сергій Пінькас також назвав найголовніші завдання “Укроборонпрому” на 2015 рік – виконання оборонного замовлення, забезпечення співробітників Концерну усім необхідним, насамперед заробітною платнею, а також боротьба з корупцією.

Нагадаємо, що 2014 року підприємства Концерну виконали ДОЗ на 98%. Погашено заборгованість із виплати заробітної плати на підприємствах-учасниках “Укроборонпрому” на суму 46 мільйонів гривень. Ініційовано понад 40 звернень з проханням розслідувати факти протиправних дій на підприємствах оборонної промисловості України та змінено більше десятка директорів.

“Нас не залякати і не зламати: це наша земля, наша свобода і наше майбутнє! Ми переможемо!”

Антитерористична операція для тимчасово виконуючого обов’язки головного хірурга Центрального регіону полковника медичної служби Ігоря Марцинковського почалася наприкінці квітня – початку травня 2014 року, коли з Донбасу до місцевого медичного закладу почали надходити перші “борти” з пораненими українськими воїнами. Роботи для лікарів навіть тут, у Вінниці, було доволі багато. Зрозуміло, що там, на передовій, потреба у кваліфікованих медиках була ще більшою. Тож кожен із представників лікарського персоналу ВМКЦ почав подумки готуватись до відправки на передній край…

Вже через місяць Ігоря Павловича сповістили, що його знання та практичний досвід вкрай необхідні на Донбасі. За кілька днів лікарсько-сестринська бригада, куди, окрім нього, увійшли анестезіолог, терапевт, анестезист, операційна сестра і три водії, одним із транспортних літаків відправилась з Вінниці на схід України. Відправились, аби поміняти своїх колег, які тут допомагали пораненим більше місяця – з початку АТО. Місія повинна була завершитись за місяць.

Там на новоприбулих чекав такий собі “мобільний польовий медпункт” у складі 3-х спеціальних автомобілів: перев’язувальної, “швидкої”-“ГАЗельки” і вантажного КрАЗа (для перевезення медичного обладнання, медикаментів і майна). Група медиків прибула до Запорізької області, у розпорядження командира 72-ї механізованої бригади, і зупинилася в тиловому пункті дислокації з’єднання. Спочатку вінничани допомагали фахівцям штатної медичної роти в наданні допомоги пораненим, а потім, із перебазуванням з’єднання безпосередньо на Донеччину, ближче до переднього краю висунулись і медична бригада полковника Марцинковського. Ще через два тижні, а точніше 2 липня, медики отримали наказ – разом із 1-м батальйоном вирушити під Панченкове, неподалік Червонопартизанська Луганської області, під самий українсько-російський кордон.

Військова колона за 2 дні здійснила марш півднем Донеччини і Луганщини уздовж російського кордону і благополучно дісталася місця призначення. Маршрут у 140 кілометрів, який довелось здійснити під проливним дощем, був украй небезпечним – будь-якої миті можна було натрапити на фугас чи засідку ворога, тому добиратись доводилось не центральними магістралями, а різними обхідними шляхами – розбитими сільськими і лісовими дорогами, часто не прохідними для автотранспорту. До того ж, була висока вірогідність бути “зданими” терористам інформаторами із числа місцевих, які поділяли погляди сепаратистів. До речі, зважаючи на можливу небезпеку самої місії, військове керівництво заборонило брати жінок. Тому весь свій сестринський персонал Ігорю Петровичу довелось відправити назад до ВМКЦ.

Перед початком руху медичну бригаду забезпечили усіма необхідними засобами індивідуального захисту – бронежилетами, шоломами, видали додаткові набої та гранати. В дорозі, якщо не брати до уваги поломку посеред поля вантажівки з припасами і майном, минулось без ексцесів. Контактів з місцевим населенням, з міркувань безпеки, довелось уникати. Декілька сіл, через які пролягав шлях, колона проходила на максимально безпечній швидкості. Хоч розвідка і доповідала, що маршрут безпечний, все ж доводилось бути усім напоготові. Новим місцем дислокації базового табору була вибрана рівнинна ділянка посеред поля, з одного боку засіяного пшеницею, з іншого – соняшником. Звідти до кордону з Російською Федерацією було не більше 12 кілометрів…

У перші два дні, по прибуттю на місце, викопали бліндажі, які згодом були схованкою і від ворожих обстрілів, і для переховування поранених. Для тих важкопоранених, яких не можна було транспортувати і яких не було можливості вивезти у безпечніше місце, довелось збудувати захисні укріплення із порожніх ящиків від снарядів, заповнених землею, аби уберегти їх від осколків.

Неподалік, десь у кілометрі, знаходилась шахта, довкола якої виднілися декілька териконів. Вони, як стратегічні висоти, перебували під контролем українських військових і слугували спостережними пунктами. Власне, з цих височенних рукотворних курганів із порожньої породи (до 100 метрів заввишки) було чітко видно, хто саме і звідки здійснює регулярні обстріли українських бійців. Особливо помітно це було затемна – характерні заграви від залпів “Градів” та “Ураганів” осяювали нічне небо далеко на схід від державного кордону. Крім того, час від часу над табором літали російські безпілотники, які вдень можна було розгледіти неозброєним оком. За якийсь час по позиціях військових починала працювати ворожа артилерія. Спочатку їхні смертоносні “подарунки” лягали за кількасот метрів від табору, та з часом росіяни пристрілялись. Тож бійцям доводилось спускатись у бліндажі. Втім, були і поранені, і знищена техніка, озброєння. “Прилітали” снаряди і в лісопосадку, де розміщувався польовий медпункт. Сумнівів у тому, що по українських патріотах б’є російська реактивна артилерія зі своєї території, тут не було ні в кого. А от адекватно відповідати ворогу, який безкарно розмістився зовсім поруч української землі, нашим воякам заборонялось, щоб не розпалити міждержавний конфлікт…

“Привіт із-за кордону”. Українська техніка після обстрілів російською артилерією.

Із передислокацією у саме горнило війни роботи військовим лікарям суттєво побільшало – тепер їм довелось мати справу переважно з вогнепальними пораненнями і бойовими травмами. У визначеному секторі підрозділи батальйону, разом з яким виконувала свої завдання й лікарсько-сестринська бригада полковника Ігоря Марцинковського, здійснювали бойові операції щодо звільнення від бойовиків важливих об’єктів, утримання висот та контролю за ситуацією в районі. З кожним днем напруга зростала. Бойова обстановка змінювалась вже не по днях, а по годинах.

– Про якісь “середні” показники говорити, мабуть, недоречно, бо інколи було відносно спокійно, тож роботи як такої було мало, – розповідає офіцер. – Коли ж ситуація серйозно загострювалась, доводилось приймати по кілька десятків бійців, які потребували медичної допомоги. Так, наприклад, коли другий батальйон був змушений залишити прикордонний КПП “Ізварине”, атакований як з боку сепаратистів, так і з боку Російської Федерації, до нас почала надходити значна кількість поранених і скалічених військовослужбовців. В цей час до нас щодня доставляли по 20-25 чоловік. З них, 2-3 – “200-их”.

За словами Ігоря Павловича, медикаментів, набраних із запасом, їм не бракувало. Часто доводилось допомагати знеболюючими, бинтами, джгутами, зеленкою, йодом, індивідуальними перев’язувальними пакетами бійцям механізованих підрозділів.

12 липня до батальйону прибув останній конвой, а вже наступного дня російська армія відсікла шлях, по якому здійснювалась доставка боєприпасів і провізії та по якому на “велику землю” доправляли поранених і скалічених. Підрозділ опинився в оточенні. Найближчі населені пункти вже були зайняті бойовиками і регулярними російськими військовими, які навіть не приховували своєї приналежності до країни-агресора. Аби врятувати життя військовослужбовців, стан яких був вкрай тяжким, було прийняте рішення через представників ОБСЄ вивезти їх через територію Росії. Загалом за 3 передачі таким чином було евакуйовано до півтора десятка поранених. Пізніше їх літаком Ан-26 “Віта” доправили з російського Ростова-на-Дону до України.

– Спочатку покладались на совість росіян, – говорить полковник медичної служби Ігор Марцинковський. – Споряджали наш КрАЗ із водієм і фельдшером. Завантажували усіх, кого необхідно було евакуювати. Та після першого ж разу не повернулися ані водій, ані медик, ані, звісно ж, авто. Тому згодом за кермо доводилось саджати одного з поранених, який міг би доїхати до російської території. Легкопоранені пильнували стан “важких” і були навчені, як діяти в разі необхідності.

Наприкінці місяця пізнати “гостинність” росіян довелось не тільки пораненим, а й решті військовослужбовців батальйону. Зважаючи на ситуацію (оточення, знищення майже усієї техніки, брак боєприпасів, харчів, пального і неможливість їх поповнення), вище командування прийняло рішення заручитись підтримкою ОБСЄ для виведення підрозділу через прикордонну зону Росії. Сталось це у ніч з 3 на 4 вересня. При перетині кордону на ділянці “Панченкове-Гуково” військовослужбовців зустріли представники міжнародної місії та російські прикордонники.

– Росіяни зустріли нас доволі толерантно, – згадує Ігор Павлович. – Але наступного дня, коли до справи “залучилися” компетентні служби слідчого комітету РФ, ставлення до нас кардинально змінилось. Нас вони розцінювали як військовополонених (і це при тому, що офіційно бойові дії між Україною та Росією не ведуться!). Упродовж 4 днів з нами проводились “бесіди”, як вони це називали. Щоправда, медиків це торкнулось меншою мірою. Дізнавшись, про те, хто ми такі, ми їм стали не цікавими. Більше нас не чіпали. А от з іншими військовослужбовцями, зокрема з командирами бойових підрозділів, допити тривали ледь не щодня, іноді – й по декілька разів. Насправді ж метою цього “спілкування” було отримання інформації про місця дислокації наших військ, штабів, штати і озброєння, маршрути переміщення тощо.

Долями наших військових не на жарт переймалися їхні близькі та рідні. І хоча більшість з бійців зазвичай приховували своє справжнє місцезнаходження, ситуація в країні навіювала часом не досить хороші думки. Все ж перед висуванням у бік українсько-російського кордону кожен намагався зв’язатись із домом і передати, що найстрашніше наче позаду. Вони повертаються додому…

– Вже будучи на території Росії, – розповідає медик, – намагався постійно спілкуватися з рідними, заспокоїти. Добре, що був роумінг. Таким чином за кілька днів “наговорив” майже на півтори тисячі гривень. Але гроші – ніщо у порівнянні з відсутністю інформації, з тим, що через тебе твої найближчі і найдорожчі люди не знаходять собі місця.

– Період, коли Ігоря відправили в зону проведення АТО, був дуже складним для нашої родини, – зізнається рідна сестра офіцера, а ще його колега по “медичному цеху” – начальник ЛОР-відділення ВМКЦ полковник медичної служби Ірина Марцинковська. – Його дружина – Тетяна – знаходилась на 9 місяці вагітності, крім того, серйозно занедужала й наша мама – необхідна була термінова операція. І тут така “новина” про відрядження в зону збройного конфлікту. Я розуміла, що місія вкрай небезпечна, та щоб нікому не нашкодити, доводилось все тримати в собі. Звісно, дуже переживала. При першій же можливості намагалась зателефонувати: підбадьорити, заспокоїти, що дома все гаразд. А коли невдовзі довелось і самій відправитись на схід, під Дебальцеве, так само мусила приховувати від рідних фронтові “подробиці”. І от в якийсь момент з братом пропав зв’язок. Ці кілька днів здавались вічністю. Тоді я ледь знаходила собі місце. Якось через знайомих вдалось дізнатись, що увесь гарнізон, де знаходився й Ігор, змушений був відійти на російську територію. Звістка вогнем обпалила серце. Але й принесла певне полегшення: раз відійшли, значить живі, значить все буде гаразд! В такі хвилини по-справжньому починаєш усвідомлювати значення словосполучень “рідний брат”, “рідна кров”. На щастя, за кілька днів йому вдалось зв’язатись зі мною: “Зі мною все добре. Ми їдемо додому”…

Повертались в Україну завдяки організованому ОБСЄ коридору та наполегливій роботі дипломатичної служби України. Міжнародні спостерігачі здійснювали фото– і відеофіксацію усього процесу. На щастя, усе обійшлось без будь-яких неприємних несподіванок. Загалом, виведення на наш прикордонний КПП українських вояків з Росії здійснювалось у кілька етапів. Першими відпустили звичайних солдатів (близько 170 чоловік) – тих, які для російських спецслужб, швидше за все, виявились не зовсім цікавими. Офіцери поверталися останніми. Не всі. Командирів підрозділів і їхніх заступників – загалом чоловік п’ять – заарештували і розвезли у різні міста. Щоправда, через якийсь час відпустили і їх, а згодом і тих поранених, котрих їхні бойові побратими на руках виносили на російську територію.

Майже тримісячне перебування в зоні АТО тимчасово виконуючого обов’язки головного хірурга Центрального регіону полковника медичної служби Ігоря Марцинковського, окрім цілої низки “вражень”, зміцнило його переконання в тому, що українці – дуже патріотичні й самовіддані, мужні та безстрашні, готові до останнього подиху боронити свою країну!

– Нас не залякати і не зламати, – переконаний Ігор Павлович. – Ми вільна нація і знаємо ціну свободи. Як би комусь не кортіло перетворити нас на покірних рабів, їхні намагання приречені. Ми знаємо, за що воюємо, адже це наша земля, наша свобода і наше майбутнє! Ми переможемо!

Участь в АТО та неоціненний труд військового хірурга відзначила Батьківщина – у переддень 23-ї річниці проголошення Незалежності України йому вручили орден Богдана Хмельницького III ступеня. Втім, найбільшою нагородою для нього стала зовсім інша подія – у час, коли офіцер рятував життя солдатів на передньому краї, у нього народилась донька Олеся.

Життя триває!

Андрій Яцик.
“Крила України”.

Десята розтяжка "Кавказа"

Для старшого сержанта Юрія Самойленка це – вже не перші бої, адже майже чверть століття тому йому довелося дивитися смерті у вічі на Північному Кавказі – недарма він і тепер взяв собі позивний "Кавказ" у пам'ять про роки строкової служби. Успішний підприємець, коханий чоловік і люблячий батько, він не зміг всидіти у своєму затишному офісі, коли у якихось двохстах з невеличким кілометрах від його рідного Кременчука лилась кров, коли тривожний вітер доносив із Донбасу кадирівські "Аллах Акбар!" і "Мачі укропов!" із брудних пащек найманців із сусідньої Росії...

Юрій народився і виріс у Кременчуці, на Полтавщині. Йти до війська йому долею судилося у переламний 1991 рік – буквально напередодні розвалу Радянського Союзу та проголошення Україною Незалежності й державного суверенітету. Вісімнадцятирічний юнак був призваний останнім радянським призовом до прикордонних військ КДБ СРСР і відправлений до Грузії. Але в той доленосний рік все відбувалося стрімко й несподівано: на місці, у Тбілісі, молодим бійцям пояснили, що вони – грузинський спецназ, група швидкого реагування державного департаменту Республіки Грузія.

Спочатку спецназ захищав у грузинській столиці будівлю Вищої школи КДБ. Пізніше, коли владу у молодій республіці почали ділити два діячі, Тенгіз Кітовані та Звіад Гамсахурдіа, довелося побувати у декількох неприємних ситуаціях та сутичках. Згодом спецназівці охороняли столичну телевежу.

Після Тбілісі командування згадало, що все ж усіх цих молодих солдатів та сержантів спецназу готували як прикордонників, і їх відправили на кордон. Тут, як згадує старший сержант, також довелося повоювати. Грузини проривалися через кордон у Туреччину, азербайджанці – у Грузію, а чеченці на грузинсько-чеченському кордоні із караванами йшли в обидва боки, перевозячи зброю, наркотики та інші вантажі.

А потім довелося трохи посидіти на "губі". Тоді одіозна українська політична діячка Наталя Вітренко прилетіла на літаку на аеродром Вазіані й кинула клич: "Українці – додому!". Хтось із солдатів-українців, які служили поблизу, в основному – з окремого батальйону аеродромно-технічного обслуговування та окремого батальйону зв'язку – насправді скористалися можливістю й вилетіли на Батьківщину. Зате доля інших солдатів-українців у грузинській армії склалася інакше… Усі вони були взяті під пильний нагляд, їх почали провіряти-перепровіряти, а на цей час посадили на гауптвахти. Місяць прикордонник старший сержант Самойленко просидів на "губі", після чого його й інших земляків усе ж відпустили. Дослуживши свої два роки, Юрій повернувся до рідного Кременчука – вже у незалежну Україну – й звільнився в запас, склавши Військову присягу на вірність українському народу, вже у райвійськкоматі.

Після служби на неспокійному Кавказі минув 21 рік, коли вчорашні брати, росіяни, підступно вдерлися на українську територію. За ці роки Юрій Анатолійович відбувся як чоловік і як цілком успішна людина. Разом із коханою дружиною Наталею він виховує 16-річну доньку Карину. Створив будівельну фірму, у якій працювало 60 чоловік, і кожен третій із них був альпіністом – окрім іншого фірма займалася зовнішнім утепленням будинків. Тобто, якщо брати за військовими мірками, особового складу у підпорядкуванні Юрія Самойленка було приблизно на роту (звичайно, не піхоту, адже він все ж проходив службу у спеціальних військах!). Але ж, коли на сході країни розпочалася війна, Юрій Анатолійович недовго вагався й вирішив йти добровольцем – ким завгодно, бодай би й рядовим стрільцем.

Втім, потрапити на передову добровольцем 41-річному чоловіку не вдалося. Він оббивав поріг військкомату у травні, червні, липні, аж поки із початком третьої хвилі мобілізації 6 серпня йому не прийшла повістка.

Мобілізований старший сержант потрапив до 92-ї окремої механізованої бригади. Трохи більше місяця він відновлював навички на полігоні, а згодом, після триденної відпустки, у складі підрозділу командир відділення старший сержант Юрій Самойленко був відправлений під сумнозвісний Донецький аеропорт імені Прокоф'єва.

Спочатку підрозділ дислокувався на відстані 1 кілометра від самого аеропорту – значно ближче, ніж те ж село Піски, про яке з тривожних новин сьогодні в Україні знає й дошколярик. Хлопці у підрозділі підібралися добрі – справжні бойові друзі. Географія призову й мобілізації – широка, уся Україна. Хтось – доброволець, хтось – мобілізований, а хтось – і кадровий. З-поміж останніх Юрій згадує одного вже літнього прапорщика, який казав усім, що поїхав до зони АТО, аби туди не поїхав його син. Тож яким було здивування та розпач чолов'яги, коли йому зателефонував син: "Тату, я в АТО!"…

Дуже вдячний Юрій Самойленко, як і решта його бойових побратимів, волонтерам. Що там, на передовій, що вже у ці дні, в стінах шпиталю, вони допомагають усім – продуктами, водою, одягом, спорядженням. Насправді усім.

– Ми коли тільки приїхали, крім сухпайка на 3 дні не мали нічого, – згадує Юрій. – А тут – мужик на фурі, волонтер. Питає: "Хлопці, картоплі треба?". І тут у нас з'явилося все – картопля, капуста, інші овочі. Наступного дня вже самі собі після набридлого сухпаю борщ зварили!

За кілька днів у підрозділі сформували групу швидкого реагування із 35 чоловік, яка вирушила безпосередньо в аеропорт, на підсилення підрозділів 93-ї окремої механізованої бригади. Дізнавшись про те, що у цій групі не вистачає водія автомобіля ГАЗ-66, командир відділення старший сержант Самойленко, не вагаючись, пішов водієм. Ну, а вже в аеропорту, в старому терміналі, Юрій був звичайним стрільцем.

Коли нове поповнення кіборгів входило до аеропорту, хлопці були шоковані: по радіостанції – звичайній, загальновійськовій – раптом хтось вийшов на зв'язок:

– Приветствуем на донецкой земле вновь прибывших 35 человек!

Вже потім хлопці з 93-ї бригади їм пояснили:
– Бачите біля аеропорту вежу? То – сота, і сепари одразу за сигналами ваших мобільних телефонів бачать, скільки вас зайшло в зону дії…

Так, насправді, що мобільні переговори, що переговори військовими засобами зв'язку сепаратистами постійно прослуховувалися.

– Буває, засіклі вночі в небі над головами безпілотник – на якій висоті летить, незрозуміло, адже не чути, а ось лампочка на ньому блимає, – розповідає Юрій. – Доповідаємо старшому: "Домик", спостерігаємо "джмеля"!". Нам відповідають: "Спостерігайте!", але сепари вже почули, й ліхтарик на безпілотнику вимкнувся…

Та кіборги швидко вийшли з проблемної ситуації. На 35 чоловік вони мали близько 15 китайських радіостанцій, переговори по яких сепаратисти перехопити не могли. Як приклад, коли доповідали про БПЛА такою радіостанцією, лампа на ньому не вимикалася!

У кожного на цій війні свій позивний. Юрій в пам'ять про службу на Кавказі став "Кавказом".

– До аеропорту ми зайшли одразу ж після Мінського меморандуму, – говорить "Кавказ". – Тому авіація не літала, наземні війська бойових дій не вели, нам навіть відповідати на вогонь терористів було заборонено! Але самі вони навіть гадки не мали, щоб дотримуватися домовленостей! Ствольною артилерією, "Градами" та мінометами вони гатили по терміналу звідусіль – з териконів, що поблизу аеропорту, з цементного заводу, з захопленого й розтрощеного ними "METRO"… А нам відповідати – не можна! Терпіли-терпіли пару днів, а потім нерви здали, й ми почали відстрілюватись. В результаті сепари перестали їздити на відстані прямого пострілу. Так, наприклад, було, коли протягом чотирьох днів ми змушені були спостерігати ту й саму картину: з боку Спартака під'їжджає бус сепаратистів із мінометом у кузові, розвертається, й вони починають по нас лупити. Доповідаємо "Домику" – "Спостерігайте!". На четвертий день ми не витримали й розтрощили цей бус разом із розрахунком. Пару днів не їздили. Потім – знову. Але ми вже почали знищувати їх одразу ж, як побачили!

І так – протягом цілого місяця. Доводилося Юрію бачити серед ворогів і росіян-найманців, і кадировців. До речі, останні не раз дивували наших бійців: декілька разів вони виходили на зв'язок та попереджували, що за 10 хвилин по нас почнуть "працювати" "Гради". Та ще й хвалили – казали, що українці добре воюють…

Пліч-о-пліч із піхотинцями 92-ї та 93-ї бригад воювали десантники, кіровоградський спецназ, бійці "Правого сектору". Воювали сміливо, завзято. А для Юрія Самойленка війна закінчилася вночі 13 жовтня, коли він підірвався на "розтяжці".

– Поранило мене цікаво, – без тіні посмішки говорить він. – Вдень 12 жовтня ми з командиром побачили, звідки з "зеленки" по нашій позиції "працює" міномет. Вирішили вночі сходити туди у розвідку й зробити засідку. Пішли удвох. На шляху намацав розтяжку. За нею – ще одну. Почав їх знімати. І "ефки", і "ергедешки", і навіть "воги". Дев'ять "розтяжок" зняв, а десяту не побачив…

Підірвалися вони обидва. У Юрія – близько 40 осколків у ногах, від пальців й до поясу. А ще – під ключицею, в руці, в животі… Першу невідкладну допомогу пораненому кіборгу надали у Димитрівській районній лікарні. Звідти повезли у Дніпропетровськ. Ну, а у свідомість поранений прийшов уже в літаку, коли ноші з ним закріплювали у "літаючій швидкій" – літаку аеромедичної евакуації Ан-26 "Віта".

16 жовтня, на третій день після поранення, старший сержант Юрій Самойленко поступив на лікування у Військово-медичний клінічний центр Центрального регіону. Тут, у Вінниці, досвідчений хірург Олександр Олійник зробив йому операцію, витягши з тіла десятки осколків. Операція була складною й тривала 7 годин…

До кінця осені поранений "Кавказ" лежав у вінницькому ВМКЦ, а потім на півтора місяці був переведений у цивільну лікарню в рідний Кременчук. Тут його зустрічала донька Карина, мати й дружина відвідували ще у Вінниці. Півтора місяця Юрій Анатолійович лікувався на батьківщині, а потім знову був переведений до Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону, де продовжує лікування. Він дуже вдячний Олександру Васильовичу Олійнику, який, без перебільшень, витягнув його з того світу. Вдячний поранений кіборг і волонтерам, які не забувають про поранених і щодня відвідують їх у шпиталі. Ось і того дня, коли ми спілкувалися з ним та сусідами по палаті, такими ж пораненими мобілізованими вояками, до палати завітали студенти Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища на чолі з викладачем. Солодкі гостинці й фрукти, а головне – вдячні теплі слова юнаків та дівчат були подарунками того дня для поранених. А взагалі, як розповідають поранені герої, волонтери приносять їм усе: від шкарпеток і сигарет – до верхнього одягу й бушлатів. Адже

їх привозили до лікарень і шпиталів у різному вигляді, іноді – й без верхнього одягу, який або був вщент пошкоджений осколками й кулями, або просто залишився десь там, на лінії вогню. Без волонтерів та їхньої допомоги, зізнаються чоловіки, їм було б непереливки.

А війна продовжується… Від новоприбулих поранених та з Інтернету вони щодня дізнаються про перебіг подій на охопленому війною Донбасі, телефонують у свої, вже рідні, підрозділи, діляться новинами… На жаль, поки що не дуже втішними, втім, поранені чоловіки впевнені в одному: наша справа – права, ми захищаємо рідну землю, а тому обов'язково переможемо!

Олексій Тригуб.
"Крила України".

Ан-70 – “дитина важких часів”

Унікальний транспортний літак нарешті отримав квиток в майбутнє. Неодноразово проект Ан-70 ставав заручником політичних комбінацій, коли багатообіцяючи контракти зводились нанівець, а доля літака то набувала перспектив, то розбивалась о геополітичні реалії. Він пройшов складний шлях розробки і випробувань та вже минулого тижня був прийнятий на озброєння Міністерством оборони України. З приводу цієї значущої події кервництво ДП “Антонов” провело прес-конференцію.

Під час виступу генеральний конструктор ДП “Антонов” Дмитро Ківа привітав рішення Міністерства оборони України про прийняття на озброєння ЗС України літака Ан-70, адже це відкриє можливості для серійного виготовлення літаків цього типу.

– Наразі, – повідомив Головний конструктор, – питання розміщення держоборонзамовлення залишається відкритим. Ми могли б, як мінімум, ще два літаки поставити в Міністерство оборони – рішення за ними”. Також відкритим залишається інтригуюче питання про приналежність літака та аеродром майбутнього базування. Адже прийняття на озброєння ще не означає безпосередній початок експлуатації. Але це – також лише в компетенції Міністерства оборони України.

Ківа нагадав, що за своїми характеристиками вантажопідйомності, місткості вантажного відсіку та можливості зльоту та посадки з грунтових та надкоротких ЗПС (до 700 м) цей літак перевершує світові аналоги, зокрема європейський А400М. Вартість покупки ($67 млн) та експлуатації вітчизняного Ан-70 в два рази нижча за аналогічний іноземний транспортник. А завдяки великому діаметру фюзеляжу, Ан-70 може перевозити будь-яку військову техніку, навіть зразки НАТО. До того ж, він повністю відповідає всім європейським вимогам безпеки.

На пресс-конференції також був присутній провідний льотчик-випробувач Науково-випробувального центру ЗС України полковник Олександр Пахольченко. За його словами, оптимальні ергономічні рішення, що були застосовані при розробці Ан-70, та автоматизація керування дозволяють доволі швидко навчити пілотуванню цього літака льотчика середньої кваліфікації. А на повну підготовку екупажів та технічного персоналу піде не більше трьох місяців підготовки. “Це дуже надійна машина, – заявив випробувач, – краща з тих, що мені довелось будь-коли пілотувати”.

На даний час роботи щодо двох серійних машин Ан-70 профінансовані лише частково. Проблема, за словами Д.Ківи, полягає в тому, що при виділенні коштів на самі літаки майже не було профінансовано підготовку заводських потужностей для цих робіт. А самостійно організувати серійне виробництво підприємство не в змозі.

Керівник ДП “Антонов” підтвердив, що серійний випуск літаків Ан-70 є предметом переговорів з представниками іноземного авіапрому. Розглядається модернізований варіант такого літака з турбореактивними двигунами західного виробництва. Тим більш, що вся документація цього проекту зберігається в Україні, і це значно спрощує подальший процес пошуків взаємовигідних пропозицій. Коопераційні відносини з Росією розвалені, тому триває пошук нових партнерів та замовників.

Взагалі, підприємство планує розпочати активну роботу з імпортозаміщення комплектуючих в усіх програмах літакобудування та модернізації існуючих варіантів. “Зовнішня агресія Росії щодо України спонукає нас переглянути існуючі схеми комплектування літаків, – зазначив Дмитро Ківа. – А деякі конструктивні елементи, зокрема шасі, ми готові проектувати та виробляти самостійно”.

Окрім того, що підприємства авіабудування є візитівкою України та напряму впливають на створення позитивного іміджу країни в світі, ДП “Антонов” ще є потужним наповнювачем держбюджету та виконавцем низки соціальних зобов’язань. За минулий рік, за словами Д.Ківи, відрахування до держскарбниці склали майже 650 млн. Натомість зворотнього руху коштів – фінансування державою проектів розвитку, на жаль, не було. Тому, фактично, “Антонов” самостійно, за власний кошт працює над Ан-178.

Розуміючи всю складність становища держави в період неоголошеної війни, керівництво підприємства приєдналося до загального волонтерського руху та допомогають Збройним Силам та добровольчим батальйонам всіма можливими засобами – від виготовлення спеціальних пічок для нагріву води та обігріву особового складу в зоні АТО до безкоштовного подовження ресурсу транспортних літаків Ан-26, що проходять процес відновлення. Також Д.Ківа повідомив, що нещодавно було розроблено програму взаємодії між ДП “Антонов” та Міністерством оборони з відновлення та модернізації військово-транспортних літаків, які мають слугувати підвищенню обороноздатності України, але всі її деталі поки не розголошуються.

Головний конструктор висловив сподівання, що спільними зусиллями антоновців та держави, за умови ефективного розподілення коштів та залучення інвестицій, літаки Ан-70 будуть активно конкурувати на авіаційному світовому ринку.

Марина Добровольська. “Крила України”.

Не гірше за “легіон НАТО”

Мобілізовані отримують нові українські однострої та імпортні елементи тактичного спорядження!

Зважаючи на те, що навколо речового забезпечення військовозобов’язаних четвертої хвилі мобілізації точиться багато різних панічних чуток, розповідаємо, як одягають й у що взувають українських бійців, які прибувають до навчальних центрів Збройних Сил України.

Про речове забезпечення мобілізованих, яке вони отримують по прибутті до 184-го навчального центру Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, потрібно розповісти окремо. Адже у порівнянні із першими хвилями мобілізації, ті, хто призваний до військових лав на початку 2015 року, споряджений майже на рівні стандартів НАТО.

Під пункт забезпечення речовим майном відведено чималий спортзал одного з військових містечок. Перше, що кидається в очі, це чималі стелажі, забиті різним спорядженням, як кажуть, “під зав’язку”. Немає ажіотажу, і черг також немає. Кожен мобілізований має достатньо часу для того, щоби отримати повний комплект обмундирування, приміряти його. А за потреби – замінити на інший розмір.

– Проблем із заміною не спостерігається. Комусь щось не підходить – міняють, – розповідає начальник речової служби Академії капітан Віталій Маліновський.

Єдине, що залишилось незмінним у переліку речей, які видаються на руки новоспеченим бійцям, це казанки, фляги, кружки та ложки. А також офіцерські сумки старого зразка. Вони надійніші та зручніші за іноземні аналоги. І на цьому список “архаїзмів” завершується.

Військовий однострій, який отримує, припустимо, офіцер запасу, складається з такого переліку речей: костюм камуфльований. А це бушлат та підбушлатник, кітель та брюки у кольорі, який зараз називають “армійський піксель”. Це та сама уніформа нового крою, яка зараз масово почала надходити у війська. Шиють її підприємства у Черкасах, Києві та Харкові за однаковими лекалами. Крім того, – декілька пар шкарпеток, ремінь пояснений, ще одна пара натільної білизни вже від українського виробника. Є і вітровологозахисний костюм. Куртка і штани – типу рибальських у кольорах українського польового однострою. Також виготовляється в Україні. До того ж, видаються і речі, передані як допомога Збройним Силам України країнами-партнерами. Відтак, у кожному комплекті є натільна білизна, рушники, шкарпетки, рукавиці від Війська Польського.

Для того, щоби не мерзла голова та шия, замість звичайної шапки-фески видається так званий “баф”. Тобто труба з цупкої матерії, яку можна використовувати як балаклаву або шапку, або одягати на шию як шалик. Усі речі пакуються в речовий мішок об’ємом приблизно 55 літрів також кольору польського армійського “флектарну”. Ну а рядовому та сержантському складу видається ще й утеплений польовий костюм та водонепроникні берці, надані урядом Канади.

Мобілізовані укомплектуванням задоволені. Зазначають, що тепер українська армія має пристойний і бойовитий зовнішній вигляд. Та й українська продукція військового призначення набула гідної якості. І дякують країнам-партнерам, які допомогли у забезпеченні українського війська там, де поки не почали на повну потужність працювати вітчизняні підприємства.

Відзначимо, що кожен військовозобов’язаний, який отримав повний комплект обмундирування та носимого спорядження, може, за бажанням, надіслати свої цивільні речі додому. Для цього їх прямо на місці пакують у спеціальні чохли, на яких власник речей дописує свою домашню адресу. Пересилка, звичайно, за казенний кошт.

Володимир Скоростецький. м.Львів.

"Крилаті піхотинці" вдосконалюють рівень професійної підготовки

На одному з військових полігонів Житомирщини проходить навчально-методичний збір з адміністрацією військових частин Високомобільних десантних військ Збройних Сил України. Протягом визначеного періоду понад 200 "крилатих піхотинців" теоретично та практично навчаються та вдосконалюють рівень індивідуальної професійної підготовки. Отримані знання незабаром допоможуть їм у якісній підготовці військовослужбовців, які у зв'язку із проведенням четвертої хвилі часткової мобілізації поповнять лави ВДВ.

Для якісного та фахового проведення заходу офіцерами командування Високомобільних десантних військ було розроблено відповідні програми, інструкторами залучалися воїни–десантники – учасники АТО.

– В ході заходу інструктори використовують нові підходи в підготовці військовослужбовців, що надасть можливість підвищити командирські якості, призвичаїти до впевненості у втіленні прийнятого рішення, надасть можливість вміло управляти підрозділами в повсякденній діяльності та в ході бойової підготовки, — зазначив ТВО командувача ВДВ ЗС України полковник Володимир Іванов.

На навчальних місцях військовослужбовці вдосконалюють, зокрема, навички з організації, методики проведення занять зі спеціальної, тактико-спеціальної, тактичної, медичної та фізичної підготовок.

Руслан Лінник.

ПАРАД МЕДАЛЕЙ

Українські миротворці в ДР Конго отримали міжнародне визнання

У ДР Конго в українському миротворчому контингенті 18-го окремого вертолітного загону урочисто підвели підсумки 4-ї ротації та провели парад медалей.

Привітати українських миротворців прибули представники командування Сил Місії ООН зі стабілізації у ДР Конго, командири миротворчих контингентів Індії, Бангладешу, ПАР, Танзанії, Уругваю, інші гості.

Командувач Сил місії генерал-лейтенант Карлос Альберто де Санто Круз особисто вручив медалі військовослужбовцям українського контингенту. Він зазначив великий вклад українських миротворців в справу миру на Землі і, зокрема, на Африканському контингенті. Слід зазначити, що в світі уважно слідкують за збройним протистоянням на сході України, тожпередусім всі гості бажали миру і нашій країні.

За словами командира18-го окремого вертолітного загону полковника Володимира Пастухова за вісім місяців екіпажі 4-ї ротації здійснили більше 2600 польотів, під час яких перевезили понад десяти тисяч миротворців Місії ООН та понад 600 тонн вантажів військового і логістичного призначення. За цей період вертолітники налітали понад дві тисячі сімсот годин. Українські миротворці взяли участь в десятках стабілізаційних операцій. Виконувалися польоти на бойове застосування, повітряну розвідку, супроводження вертольотів Місії ООН, для демонстрації сили тощо.

Довідка: 4-та ротація 18-го окремого вертолітного загону місії ООН зі стабілізації в ДР Конго розпочалася 1 червня 2014 року. Командир загону – полковник Володимир Пастухов. Загальна чисельність контингенту становила 250 чоловік, на озброєнні – 4 вертольоти Мі-8, 4 вертольоти Мі-24, автомобільна, спеціальна техніка та інші засоби.

3 лютого до міжнародного аеропорту "Львів" ім. Данила Галицького прибув літак Місії ООН, який доставив на Батьківщину українських миротворців четвертої ротації 18-го окремого вертолітного загону.

Руслан Семенюк.

СЛАВА УКРАЇНИ

Останній подарунок Скрябіна

Відтепер на фронті їздитимуть два позашляховики із ім'ям Кузьми. Волонтери та бійці вірять, що у цих машин є ангел-охоронець. Їх незадовго до смерті встиг придбати Кузьма Скрябін, що трагічно загинув в ДТП на Дніпропетровщині. Загалом волонтери відправили у зону АТО десять розфарбованих під зимовий камуфляж позашляховиків.

– Більшість позашляховиків пригнали із Великої Британії та Німеччини, – каже Юрій Тира, один із волонтерів. – Кузьма завжди активно допомагав українській армії. Я дякую життю, що мав можливість спілкуватись і товаришувати з Андрієм. Будемо жити, боротись, допомагати країні перемогти агресора… За себе і за того, кого обожнювали.

Автомобілі призначені для бездоріжжя і готові до модернізації. З ними можна робити все: і просто обшити бронею, і вирізати дах, щоб встановити, наприклад кулемет. Робити це будуть самі бійці залежно від потреб. Загальна сума позашляховиків склала 15 тисяч євро.

– Аби бійці знали, хто передав позашляховики, їх помітили спеціальними позивними, – розповідають волонтери. – Так, авто із позивним "Бабуся" придбали родичі бійців. Є авто із позивним "Елвіс". Віримо, що авто із позивним "Кузьма" наділені особливою силою і принесуть нам перемогу.

Культовий український співак, лідер групи "Скрябін" Андрій Кузьменко загинув зранку 2 лютого. Простий український хлопець, що став справжньою легендою українського року. На його піснях і хітах виросли цілі покоління. Йому було 46 років. Він повертався із чергового концерту в Кривому Розі. Море людей, автографів, фотографій… А потім – слизька дорога, поспіх і … трагічна аварія. Позашляховик Андрія зіткнувся із молоковозом. Кузьма був за кермом. Від отриманих травм загинув на місці аварії. Він вболівав за Україну. У піснях висміював недбайливих чиновників. Регулярно допомагав пораненим бійцям АТО, підтримував армію. А ще, кажуть друзі, був дуже обережним водієм. Колеги Скрябіна, музиканти, відомі журналісти, політики, прості українці… Усіх звістка про загибель життєрадісного і оптимістичного Кузьми шокувала. На двох десятках центральних площ різних українських міст прихильники Кузьми стихійно організували вечори пам'яті, на які прийшли сотні людей. Артиста провели в останню путь 5 лютого.

Анастасія Олехнович.
"Крила України".

Виктория Ивлева, волонтер из Москвы:
“Я приезжаю сюда с бесконечным чувством вины за свою страну”

Грузия, Армения, Приднестровье, Карабах, Афганистан, Таджикистан, африканская Руанда... Где только не довелось побывать независимой российской журналистке Виктории Ивлевой. Она – уникальная женщина. И не только потому, что была единственным репортером, оказавшимся внутри реактора сразу после взрыва на Чернобыльской АС. Женщина не боится заявить, что ее страна виновата в страданиях украинского народа. Может, причина в том, что она не смотрит российское телевидение? Виктория была на Майдане, помогала жителям Славянска, не раз возила гуманитарную помощь в зону АТО. Несколько дней назад она в очередной раз вернулась с территории, где полным ходом идет война.

– Что сподвигло Вас помогать Украине?

– Стыд и совесть. Это высокие слова, но другие в данной ситуации сложно придумать. Мне стыдно за свою страну. Стыдно, когда рядом люди страдают, а ты сидишь и ничего не делаешь. А когда вспоминаю, что моя страна виновата в этих страданиях, то уж совсем стыдно становится. В вашей стране человечность присутствует в колоссальном количестве, и прежде всего у тех, кто задействован в волонтерском движении. Но не все знают, что и в России много тех, кто активно помогает Украине. Один человек написал мне в Facebook: “Благодаря таким, как вы, я не могу окончательно начать ненавидеть Россию”. Это для меня очень важно.

– Последняя поездка на Донбасс была достаточно длительной. Многое успели?

– Я занималась несколькими вещами. Во-первых, я хотела понять, насколько страшна и сильна гуманитарная катастрофа, катастрофа это или нет. Объехала все психоневрологические детские и взрослые учреждения на территории, подконтрольной Украине. К глубокому сожалению выяснилось, что в них нет специальных лекарств – нейролептиков, психотропных препаратов. Их просто нет. Нечем купировать приступы, нечем снимать судороги... В какую форму это выльется дальше, я не знаю, я не доктор. Но я также прекрасно понимаю, что эти вещи не могут решить волонтеры. Они не могут возить психотропные препараты. Это нужно решать на другом уровне. Также занималась проблемой домов семейного типа. Их на Луганщине оказалось восемь, там достаточно много детей, около пятидесяти.

– В чем нуждаются сироты? И почему их не вывезли на спокойную территорию?

– Ни один из этих детей за последний период не получил у государства ни одной копейки. Ни одному из них никто за это время не позвонил и не спросил: “А вы вообще живы? А может, вы выехали?” А когда приемные родители пытаются куда-то звонить, что-то выяснять, им сразу говорят: “Выезжайте”. А куда выезжать? Домов семейного типа на той территории совсем не много. О них государство могло бы и позаботиться, найти для них место, куда бы они могли переехать. Чтобы рядом была школа, а не полная глухомань. Каждому, кто не был в такой ситуации, кажется, что это очень легко – встать и выйти. Все люди забывают, что это – выезд не по доброй воле. Это невероятное испытание, это невероятно больно и тяжело выйти из своего дома, закрыть дверь и знать, что может быть никогда ты туда не вернешься. Неизвестно, что будет с твоим домом. Не стоит также забывать, что огромное количество людей, которые остались там, – не так богаты, они копили на дом или квартиру всю свою жизнь. Если выбирать жизнь или дом, все выберут жизнь. Но каждому кажется, что судьба его пощадит и снаряд упадет рядом, пуля не заденет. Все мы так устроены. Есть такая притча о жене Лота, которая, выходя из дома, обернулась, и Господь превратил ее в каменный столб. Мне всегда было непонятно, что ж она такого сделала, что ее превратили в каменный столб. Только теперь с историей в Украине я поняла, что он ее спас. Спас от воспоминаний. Потому что это самое тяжелое – воспоминания о доме, в который ты никогда не вернешься. Сказать: “Встань и выйди” очень легко, если ты сам этого никогда не пробовал.

– Вам удалось эвакуировать людей из зоны АТО? Что это за люди?

– В этот раз мы вывезли двенадцать человек, из них – шестеро детей. Одному ребенку срочно требовалась медицинская помощь. Из-за несчастного случая в него повредилась сетчатка. И чтобы сохранить зрение, требовалась операция. Мальчику помогли. Также вывезла семью с грудным ребенком. Мальчик родился в ноябре, недоношенный. Это не какие-то особенные люди, это самые обычные граждане Украины.

– Также Вы завезли немало гуманитарки...

– В последний раз я собирала деньги в социальных сетях среди людей, которые меня читают. Мы собрали достаточно приличную сумму денег, забили целый бус продуктами, которые потом раздавали на подконтрольной Украине территории. С гуманитаркой в этот раз мы приехали под Дебальцево, Чернухино, Углегорск, где была просто катастрофическая ситуация. Все магазины там были закрыты, люди сидели голодные. Продукты завозили самые обычные – консервы, сахар, масло, фрукты, макароны. Ничего необычного. Очередь к нашему бусу была достаточно длинной. Когда приносишь старику кусок мяса и он начинает плакать, я готова умереть со стыда за всех нас. Потому что он ни в чем не виноват. Он не может оттуда уехать. Он не хочет оттуда уехать, но это не значит, что мы должны назвать его террористом и плюнуть на него. Меня очень часто спрашивают: а что по поводу политической ситуации думают люди, которым так или иначе я помогала? Я честно отвечаю, что не знаю, потому что мы это не обсуждаем. Мы обсуждаем то, как выжить, и это оказывается важнее, нужнее. И мне в голову не придет начинать отсеивать людей из каких-то политических соображений.

– Перечисления поступают из разных стран?

– Честно говоря, этот момент достаточно сложно отследить. Когда приходят деньги, я не вижу, гражданин какой страны мне их прислал и каким богам он молится. Да и это совсем не важно. Просто на мои просьбы реагируют люди. Это и российские жители, и украинцы. Меня часто спрашивают, как мои соотечественники относятся к моей деятельности. Но у меня соотечественников 140 миллионов, и все они – разные. Могу сказать, что мои близкие знакомые – адекватные люди. Да и я не смотрю телевидение очень давно. В общем, мне и так понятно, кто прав, кто виноват. Смотреть телевидение нет ни времени, ни желания.

– Что удивило во время последней поездки на Донбасс?

– В первую очередь покорность местного населения. Люди там стараются вести себя тише воды, ниже травы, чтобы на тебя как можно меньше обращали внимания, мало ли что. Стараются лишний раз ничего не спрашивать, стараются не рассказывать о том, как они живут. Боль и отрешенность, я думаю, что это то, что там все время витает в воздухе, и еще – полное отсутствие простой житейской красоты и тайны. Из городов, которые входят в так называемую зону АТО, ушла красота повседневной жизни. Здесь очень много милитаризованных людей в форме, с автоматами, и это немного страшно. С другой стороны, странно оказаться в Киеве, где все живут спокойной, мирной жизнью. Посетила в Киеве оперный театр. Сижу, смотрю представление и внезапно понимаю, что война то всего в нескольких часах езды отсюда.

– С россиянами, которые воюют против Украины, общались?

– Не буду лукавить, да и не один раз. Порою, когда я иду через блокпост и показываю российский паспорт, мне отвечают – а вон тоже человек из России. Они же не скрывают: я русская, он русский. Я спрашиваю: “А ты откуда?”. “Из Красноярска. Я здесь выполняю свой мужской долг. Я мужчина, поэтому я здесь”. Я ему говорю: “Слушай, может, в Красноярске кого-то позащищаешь?” Он мне отвечает: “Нет, в Красноярске все нормально”. Так жалко таких особей становится. Что интересно, многие идут сюда не из-за денег, просто голову им мастерски задурили. Они на самом деле думают, что защищают каких-то непонятных беременных женщин, мальчика, распятого в Славянске, добиваются непонятной справедливости. Задурены головы. Просто массовый морок какой-то. Это все и есть колоссальное преступление государства по отношению к несчастному народу.

– Не так давно вышла ваша книга о путешествии по Украине сразу после Майдана. В России ее увидят?

– Книга вышла в украинском издательстве “Літера”. Она называется “Мандривка, или Путешествие фейсбучного червя по Украине”. Она вышла маленьким тиражом. Вторую часть тиража везем в Россию.

– Какие ошибки допускает украинская власть?

– Я права не имею украинских чиновников критиковать или учить, потому, что я русский человек и, если бы не моя страна, не было бы того, что происходит. Но они страшно далеки от народа. Как декабристы. Нужно пытаться жить с народом одной жизнью, нужно любить своих волонтеров, поощрять их, видиться с ними, обсуждать с ними дела. Нужно не забывать, что в зоне АТО живет много людей, которые по определению не могут быть ни в чем виноваты, например, дети и психоневрологические больные. Вообще нужно быть более человечными.

– Как думаете, чем все закончится?

– К сожалению, я не умею так глобально мыслить. Я мыслю мелкими делами и поступками. Отвезли мальчика в больницу, спасли ему глаз – прекрасно. Вытащили ребенка грудного оттуда – чудесно. Купили хлеб людям – тоже очень хорошо. В дальнейшем надеюсь удастся еще чем-то помочь украинским гражданам. Все зависит от того, соберем ли мы денег и будет ли возможность ехать. Выехать из Украины на данный момент очень сложно.

– Что можете пожелать нашим читателям?

– Мира. Чего еще можно пожелать во время войны? И не скатиться в жестокость, как это сделала моя страна. Россия тянет Украину в жестокость, Россия пытается превратить Украину в то, во что она превратилась сама.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

Путівка в небо

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Пролітаючи над будинком матері, Дмитро Майборода інколи дозволяв собі такі пустощі, як похитати крилами неньці. Вона ж бо знає, то він летить. У бригаді – польоти, а пілотажна зона якраз над будинком проходить, з вікна помешкання літак добре видно. Тетяна Іванівна чітко вираховувала, коли саме злітає Діма, адже добре знає усі тонкощі льотної справи. Свого часу не один гарнізон об'їздила з чоловіком. Та й Дмитро уже більше десяти років у льотній частині. Веселою та життєрадісною її часто бачили сусіди у вікні невеличкої вінницької квартири. Вона щоразу проводжала поглядом Ан-26, по-справжньому пишаючись своїм сином.

Тепер усе інакше. Втомлена та змарніла жінка знову сидить у вікні. В очах – біль, в душі – порожнеча, на тілі – чорний одяг. Вона знову дивиться на силует "Антонова", і їй здається, що літак от-от закиває крилами... Її Діми уже немає, тож сталевий птах у черговий раз нагадує матері страшну правду.

Фатальний день, коли військові льотчики Дмитро Майборода та його тезка – Шкарбун героїчно пішли з життя, стався опівдні 14 липня минулого року. Ми не вперше згадуємо у газеті про ті події. Та цього разу хочеться підійти до цієї теми з іншого боку, з боку матері Дмитра Майбороди – Тетяни Іванівни, яка пережила справжнє пекло, аби душа сина знайшла упокій, та зробила все, щоб увіковічити його ім'я в пам'яті прийдешніх поколінь. А також згадати й про те, як не просто Діма йшов до своєї мрії і, врешті, сів за штурвал військового транспортника…

З того часу пройшло дванадцять років. Дюжина найщасливіших років його життя, бо понад усе Дмитро любив небо. На жаль, у небі його життя й обірвалося. Він, разом з бойовим побратимом, зробив усе, щоб екіпаж встиг врятуватися.

Указом Президента України командир екіпажу літака Ан-26, збитого російськими терористами, майор Дмитро Майборода удостоєний найвищої державної нагороди – Золотої Зірки Героя України. Удостоєний посмертно. Орден матері вручав Міністр оборони генерал-полковник Степан Полторак. Церемонія вручення – ще один стрес на її змучену душу. Важко уявити, що пережила ця мужня жінка за останні півроку. Зрозуміло одне – вона понад усе любила рідного сина і ладна піти заради нього на будь-які вчинки.

Напролом до мрії

Перш, ніж розповісти про історію матері, мушу сказати про те, що автор цих рядків добре знав Дмитра Майбороду. Перший матеріал про нього, а вірніше про приклад безмежної любові до неба й нестримне прагнення до мети, написав у "Крилах України" ще у 2002 році. Він був опублікований під заголовком "Через терни до неба", бо Діма не без труднощів йшов до своєї мети. Виховувався хлопець у сім'ї військовослужбовця. Батько, Олександр Олександрович, служив у ВПС на наземних посадах, але син твердо вирішив підкорювати небо.

І хоч життя підкидало йому на шляху до мрії чимало сюрпризів, Дмитро вперто стояв на своєму. Варто лише згадати про випуски Харківського інституту льотчиків на початку 2000-их. "Літунів" тоді взагалі не випускали, були лише наземні спеціальності. Криза, відсутність пального, мізерне фінансування війська – чорні дні для кузні військових льотчиків. Курсантів терміново перекваліфіковували на наземні спеціальності, аби навчання не було марним і хлопці продовжили кар'єру професійного військового.

Так Дмитро Майборода не став льотчиком, натомість служив в одній з військових частин Вінниччини. Здавалося б, варто було опустити руки і підкоритися долі. Так вчинило багато Дмитрових однокурсників. Та Діма не здавався. Хіба даремно він захопився авіацією, даремно відвідував авіаційний гурток у Товаристві сприяння обороні України (колишній ДОСААФ) в селищі Сутиски на Вінниччині?! Саме юнацька авіашкола де-факто й дала Дмитру Майбороді першу путівку в небо. Тоді, у старших класах школи, це було шалене юнацьке захоплення, тепер – яка не є льотна практика. Практика, якої йому не дали в інституті, яку в нього відібрали чиновники-казнокради, що пошили в дурні весь український народ та знекровили вітчизняне військо.

У Сутисках на легкомоторному літаку "ВИЛГА" він отримав чималий наліт годин. Тож льотна практика, плюс диплом авіаційного ВВНЗ – солідні аргументи для вступу в Кіровоградську авіаційну академію. Та й військове керівництво пішло назустріч настирному молодому офіцеру, виділивши час на навчання. Словом, усе склалося, як і мріяв Дмитро, – він став льотчиком транспортної авіації.

У бригаді Майборода одразу заслужив авторитет та повагу. Старанність, наполегливість та відданість справі неодмінно дали результат. Згодом Дмитро Майборода у порівняно молодому віці обійняв посаду начальника служби безпеки польотів авіаційної бригади і став одним з кращих й найдосвідченіших льотчиків частини. Саме тому під час виконання бойових завдань на сході держави частіше за все на місці командира екіпажу був Дмитро Майборода, один із найкраще підготовлених пілотів. Адже завдання стояли непрості. Екіпаж мав десантувати життєво необхідні вантажі для українських військових в оточенні. Раніше, на тренувальних польотах, льотчики лише імітували виконання цього завдання, а тут – усе вживу, без права на помилку. І хлопці не помилялися, відчували відповідальність.

Мабуть, нікого особливо не хвилює, якою саме ракетою збили Ан-26, з повітря чи із ЗРК, однак усі добре знають, хто це зробив. Той, хто збив малайзійський Боїнг, хто повбивав цивільних у Маріуполі й під Волновахою, той, хто несе руйнування та смерть свободолюбним та непоступливим людям. Переглядаючи відео з Інтернету, як місцеві аборигени радіють цим жорстокостям, особисто у мене вже не раз пролітала думка, а може, до біса їх, нехай будують свою "Новоросію". Та чи зупиниться супостат? Не місцеві ж "апалченцы" усе це організували.

Материнський обов'язок

Мати Дмитра Майбороди тепер рідко вмикає телевізор. Переживаючи особисте горе, боляче дивитися й за горем інших – щоденні новини лише про Донбас і все, що з ним пов'язано. У невеличкій квартирі Тетяни Іванівни тепер зовсім тихо. Навіть коти, яких у неї троє, якось тихше ходити стали. У кімнаті – портрет Діми, у формі, з медалями і… чорною стрічкою в куті. Мати щодня запалює свічку й молиться за упокій душі свого улюбленого сина.

Чимало сил Тетяна Іванівна віддала, влаштовуючи життя своїх дітей (окрім Діми, вона виховала доньку Ірину), боролася жінка за Дмитра й після його загибелі.

Коли про збитий літак стало відомо, коли усі доступні сили та засоби було кинуто на порятунок екіпажу, рідні обох пілотів до останнього сподівались на диво. Не вірили, що хлопці пішли з життя. Йшов час, із достовірних джерел стало ясно, що командир екіпажу Дмитро Майборода та його помічник – правий льотчик Дмитро Шкарбун таки не встигли вистрибнути, а їх тіла прикопали землею поблизу місця трагедії місцеві мешканці.

Тетяна Іванівна прекрасно розуміла: просто так тіла хлопців ніхто не віддасть, військові теж нічого зробити не зможуть, адже місце падіння – в глибокому тилу противника. У Командуванні Повітряних Сил дали зрозуміти, що необхідно домовлятися. Цю функцію, зрештою, взяла на себе СБУ. Заява її керманича про наявність домовленості про те, що тіла льотчиків будуть передані рідним, не просто слова. Це підтверджує Тетяна Іванівна. Однак про таку домовленість чули далеко не всі терористи. У цьому мати переконалася сама по дорозі окупованою територією.

Так, мати сама поїхала відкопувати власного сина! Дмитра і його бойового побратима! Зібралася і поїхала, здавалося б, під патронатом СБУ. Однак усе виявилося зовсім непросто. Вже на місці її чекав колишній чоловік Олександр, який живе в Росії. Сімейне життя не склалося, і подружжя давно розірвало шлюб, але стосунки підтримують. У найстрашнішому сні не могли собі уявити колишні чоловік та дружина таку зустріч. Зустріч на останках свого сина, яким пишались та обожнювали. Тетяна Іванівна, розповідаючи, щоразу бере паузу, аби витерти сльози. Що тут скажеш, від цієї розповіді та ще й з вуст матері, стає моторошно.

– Ми зустрілися, подивилися одне одному в очі, почали ридати, – розповідає мати. – Чоловік оглянув місце падіння, ми взяли лопати і почали акуратно розгортати землю. Десь на півметра вглиб знайшли понівечені тіла дітей. Вже пройшло багато часу з дня трагедії, і тіла почали "вростати" в землю. Ми із Сашею схилилися над ними, і він промовив: "Оце наш Діма, давай дістанемо його першим"…

Отак, своїми руками, сім'я з російським корінням, відокремлювала від сирої землі останки власного сина, вбитого російською ракетою…

Щойно батьки загорнули тіла льотчиків у спеціальні пакети й сховали їх під крилом літака, як набігла купка (язик не повертається назвати їх журналістами) кремлівських пропагандистів. Ще б пак, яка чудова картинка для "РосТВ": "Мать летчика-карателя выкапывает сына" чи якась інша гидота у дусі LifeNews. У даній ситуації треба відзначити стійкість матері. Вона була у непростих обставинах, але твердо із надривом у голосі відрізала: "Я с вами разговаривать не буду! Оставьте меня в покое!". Це подіяло. Але картинку для телебачення вони, скоріш за все, отримали. Решта – справа техніки, або… совісті.

Потім приходили якісь незрозумілі правоохоронці, запитували: "На каком основании проводится эксгумация?" Яка, до біса, ексгумація? Хіба було поховання?

Словом, Тетяна Іванівна з чоловіком відбилися від цих атак. Тепер головне – дістатися території, підконтрольної Збройним Силам України. Отут і йдеться про те, що в стані терористів – анархія. Ніхто не знає: хто там і з ким домовлявся, про яких 200-их йдеться? Кожен ватажок на блокпосту – сам собі начальник і бізнесмен. Та не у всіх бандитів відсутня моральність та людяність.

– Один із них теж спершу не хотів мене пропускати, – розповідає Тетяна Іванівна. – Я, не стримуючи сліз, підійшла до нього, подивилася у вічі й спитала: "Скажи, а у тебя есть мать?". Він зробив паузу і сказав: "Да, есть. Езжай …мать".

Дивлячись на цих людей, замислюєшся, що змусило їх взяти до рук зброю, за що борються? Адже на сході, на тому ж Донбасі, чимало чуйних людей, які можуть прийти на допомогу. Одного з таких і знайшла Тетяна Іванівна просто на вулиці. Він довго вагався, але погодився відвезти тіла на підконтрольну Україні територію. Бо коли основні аргументи на блокпостах терористів – це настрій ватажка та автомат Калашникова, на подібний вчинок погодиться далеко не кожен сміливець.

Таким чином тіла пілотів доставили до Харкова, звідти – у Вінницю. Після проведення медичних експертиз льотчики знайшли упокій на Алеї Слави Центрального кладовища. Попрощатися з пілотами прийшла сила-силенна людей. Їх відспівували дев'ять священиків. Навіть військові в одностроях, попри свій суворий статус, виглядали пригніченими, а дехто не стримував сліз.

Поряд з іншими нагородами біля портрета Дмитра Майбороди додалась ще одна – Золота Зірка. Держава високо оцінила його геройський вчинок. Шкода лише, що Діму не повернеш. Він ще стільки всього не встиг зробити. Дерево, напевно, садив, а от власного дому збудувати та виростити сина, на жаль, не встиг. Тетяна Іванівна Майборода, хоч і повільно, починає потроху відходити від стресового стану. На Новий рік вона прийшла до могили Дмитра з двома повітряними кулями кольорів національного прапора. Каже, душі пілотів неодмінно летять туди, вгору, де їхня стихія, їхній світ. Вона запустила їх до сина і загадала бажання, аби в новому році ця жорстока війна скінчилася, і більше ніяка мати не переживала стільки горя.

Юрій Ігнат. "Крила України".

Він мріяв про незалежну і вільну Україну, про щасливе майбутнє своїх дітей…

2 лютого у Василькові на Київщині попрощались із захисником України солдатом 25-го загону територіальної оборони Олександром Лістровим.

29 січня, під час мінометного обстрілу терористами міста Вуглегірськ, Олександр отримав важке осколочне поранення, втратив багато крові, був доправлений до лікарні, де згодом помер.

Труну із тілом загиблого героя на руках пронесли через усе місто.

Попрощатись із воїном і віддати останню шану на центральну площу міста прийшли представники Повітряного командування "Центр" Повітряних Сил Збройних Сил України, військовий комісар Васильківського об'єднаного міського військового комісаріату підполковник Сергій Смола, керівники міста та району, військовослужбовці Васильківського гарнізону, представники духовенства та місцеві жителі.

Від імені Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України, підполковник Сергій Смола висловив щирі слова співчуття рідним та близьким загиблого воїна.

– Йому було лише 30 років, він мріяв про незалежну і вільну Україну, про щасливе майбутнє своїх дітей і всіх українців. Він назавжди залишиться у наших серцях, – зазначив він.

Поховали воїна зі всіма почестями як героя на місцевому кладовищі. У нього залишилась дружина та троє дітей.

Любов Киналь. м.Васильків.

Психологи можуть врятувати життя бійців на передовій

На Чернігівщині триває активна робота обласного та районних військкоматів в рамках четвертої хвилі часткової мобілізації. Кожного дня до збірного пункту обласного комісаріату прибувають військовозобов'язані та добровольці, які проходять ретельний огляд медиків та психологів.

В цьому році вперше в Україні запрацював спільний проект спеціалістів Асоціації психодрами та Чернігівського обласного військкомату. Таким чином фахівці мають можливість досконало вивчити соціопсихологічні особливості кожної мобілізованої людини та, в подальшому, уникнути небажаних психологічних розладів.

– Це надзвичайно важлива робота, особливо під час мобілізації, – зазначив голова Української асоціації психодрами Віктор Мозговий. – До роботи залучені кращі психологи Чернігова та столиці. Це люди, котрі неодноразово працювали з військовослужбовцями в зоні проведення АТО. Тому, спираючись на отриманий досвід та спеціалізований аналіз, ми можемо запобігти психологічним травмам захисників України. Сьогодні, я вважаю, це актуальний підхід в мобілізаційних заходах, котрий збереже не одне людське життя.

В чернігівському обласному військкоматі повідомили, що після необхідних обстежень мобілізовані відправляться до навчальних центрів Збройних Сил України, де відновлюватимуть військові знання та пройдуть бойове злагодження у складі підрозділів.

Віктор Ануфрієв. Фото автора.

Громада Житомирщини передала десантникам відремонтований БТР

Мешканці селища Попільні, що на Житомирщині передали відремонтований бронетранспортер військовослужбовцям 95-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ ЗС України.

– Багато зусиль та старань доклали працівники приватного підприємства "Корнієнко", щоб привести бойову машину в готовність №1. Хай служить вона надійно, захищає рідну землю та береже життя військових, – зазначив голова райдержадміністрації Роман Суботенко.

Благочинний Попільнянського району Української православної церкви (Київського патріархату) отець Михаїл, який неодноразово вже побував у зоні АТО, окропив техніку та його екіпаж свяченою водою і побажав Божого благословіння.

Варто зазначити, що це вже третій технічний засіб, відремонтований на підприємстві, який передали воїнам-десантникам. Першим був бронетранспортер, потім – автобус, тепер ось знову БТР. Нині ще ремонтується КамАЗ та БТР.

Кожен працівник підприємства під керівництвом власника Віктора Корнієнка намагається зробити свій вклад у загальну справу. А найбільше зусиль і старань докладають Олег Абайханов та Олег Гурківський, Юрій Ситник, Юрій Власюк та Руслан Білик, а також Володимир Головаш із Корнина.

Руслан Лінник. м.Житомир.

МОБІЛІЗАЦІЯ

Процес підготовки зв'язківців визначають плановість, динаміка та диференційність

Саме такі принципи навчання новоприбулих мобілізованих військовослужбовців як пріоритетні визначив заступник начальника 179-го об'єднаного навчально-тренувального центру військ зв'язку ЗС України по роботі з особовим складом підполковник Юрій Кривоніс.

– Відповідно до планів та вимог чергової хвилі мобілізації, – зазначив офіцер, – протягом 26 календарних днів ми повинні забезпечити у повному обсязі підготовку фахівців різних напрямків зв'язку як у теоретичному, так і практичному аспектах. Після цього вони пройдуть двотижневе бойове злагодження у визначених військових частинах та підрозділах. І лише потому вищим командуванням будуть визначатись необхідність, характер та строки участі мобілізованого контингенту в антитерористичній операції. Як головну особливість навчального процесу хочу виділити той факт, що у стислі терміни нам необхідно не просто відновити професійні навички минулих років служби мобілізованих військовиків, а і навчити працювати на нових видах обладнання та системах зв'язку, якими поступово укомплектовуються Збройні Сили. Це вимагає не тільки високого професіоналізму від викладачів, особистого бажання курсантів, а і урахування їх базового рівня освіти та підготовки. Тому вже з перших годин перебування у закладі кожен новоприбулий проходить не тільки медичне обстеження, а й тести з різних напрямків. Це дозволяє, з одного боку, перевірити точність висновків медичних комісій, а з іншого – фаховий потенціал. І, виходячи з цього – сформувати навчальні підрозділи однакового рівня засвоєння навчального матеріалу. Що, у свою чергу, має на меті досягти найвищої дієвості навчального процесу.

Ще одна особливість комплексу мобілізаційних заходів полягає в тому, що процеси підготовки матеріально-технічного, речового, продовольчого та інших видів забезпечення доводиться вирішувати так би мовити прямо "з колес". Так, проблему відсутності певної кількості ліжок, матраців, постільної білизни та інших речей, необхідних для прийому та розміщення мобілізованих, було вирішено за активної допомоги не тільки довольчих органів, а і волонтерських організацій та небайдужих громадян. Частина у повному обсязі отримує комунальні послуги, соціально-побутові питання оперативно вирішуються на місці.

Щодо якісної складової новоприбулого контингенту, слід об'єктивно відзначити його неоднорідність не тільки за віком, а й за рівнем ментальності, морально-психологічного стану. Не секрет, що через недолугу державну систему військово-патріотичного виховання минулих років у певної частки громадськості немає чітко сформованих понять, таких, як патріотизм, висока громадянська свідомість, відповідальність тощо. Але практично всі мобілізовані заслуговують на повагу вже за те, що не стали ховатись по щілинах та вишукувати спосіб уникнути мобілізації, а чесно прийшли виконати свій громадянський обов'язок перед Батьківщиною. Просто за даних умов кропітка та цілеспрямована роз'яснювальна, ідеологічна та загальновиховна робота має стати такою ж важливою часткою навчального процесу захисників держави, як і фахова підготовка.

Прибувають новачки не тільки з Полтавщини, географія поповнення осягає усі області України. І що характерно, найбільш патріотично та завзято на підготовку налаштовані представники тих регіонів, території яких потерпають від бойових дій, особливо з Донецької області. Сподіваємось на те, що вони стануть справжнім прикладом для наслідування усіх військовослужбовців. А ті знання та навички, що вони отримають тут, без перебільшення вважатимуться їхнім першим неоціненним вкладом у нашу Перемогу над підступним ворогом.

Володимир Лазарєв. м.Полтава.

В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ

Франція відмовилася від закупівлі частини ударних вертольотів ЕС 665 Tiger

Міністерство оборони Франції вирішило скоротити кількість бойових вертольотів Tiger з 80 до 60 одиниць. Раніше планувалося закупити 40 вертольотів у версії супроводу військ і 40 – в ударному варіанті. Скорочення пояснюються зменшенням розмірів військового бюджету.

Є тверде замовлення на поставку 24 нових вертольотів і модернізацію 36 машин (з першого контракту). Перший "реконструйований" ударний вертоліт буде поставлений у 2017 році, в 2019 році передбачена поставка 16 нових "Тигрів". Нові вертольоти отримають на озброєння ракети Hellfire II і більш потужну силову установку.

У грудні минулого року компанія Airbus поставила французькій армії перші три ударних вертольоти версії HAD Block 2 з поліпшеною прицільною системою, додатковими паливними баками та сертифікованими для застосування ракетами Hellfire і Spike. Решта вертольотів першої партії будуть поставлені до кінця 2017 року. Повідомляється, що один з "Тигрів" був втрачений в Афганістані у 2011 році (погані погодні умови). Ціна версії вертольота супроводу становить 27 млн євро, ударного варіанту – 35,6 млн.

Програма виробництва цих вертольотів в цінах 2012 року становила 6,3 млрд євро (7,1 млрд дол США), сюди входили по 80 вертольотів для Франції та Німеччини і 22 для Італії.

Крім того, армія Франції замовила 68 транспортних вертольотів NH90, ВМС – 27 машин. У зв'язку зі скороченням оборонного бюджету армія буде отримувати щорічно чотири машини, а не вісім, як планувалося.

ТЕСТИ

Пакистан випробував нову крилату ракету

У Пакистані пройшли чергові випробування авіаційної крилатої ракети Hatf-VIII Ra'ad ALCM власного виробництва "Раад". Президент і прем'єр-міністр Пакистану привітали розробників і творців ракети з нагоди чергового успішного проведення її випробувань. До теперішнього часу в країні вже було проведено п'ять бойових запусків цієї ракети, всі з них стали успішними.

"Хатф-8" – крилата ракета авіаційного базування, здатна вражати цілі на відстані до 350 км, побудована з використанням технології "стелс". Ракета може на високій швидкості і на низькій висоті огинати рельєф місцевості, що робить її малопомітною для радіолокаційних станцій потенційного супротивника. Крім того, "Хатф-8" здатна нести як звичайну, так і ядерну боєголовки.

Роботи над створенням крилатої ракети "Хатф-8" ведуться в Пакистані з 2009 року. За задумами військового командування країни, після прийняття на озброєння вона повинна стати основною крилатою ракетою Збройних сил Ісламської Республіки, яка не поступається за тактико-технічними характеристиками аналогічним розробкам сусідньої Індії.

КОНТРАКТИ

США поставлять MRAP в Ірак

Командування сприяння безпеці армії США, також відоме як USASAC, запланувало і завершило поставку 250 машин із захистом проти мін і засідок, або MRAP, іракським урядовим військам. Це складне завдання було виконано USASAC і його партнерами менш ніж за 90 днів.

Виконання ремонту і поставок машин MRAP стало швидкою реакцією на наполегливі прохання з боку іракського уряду і відіграло вирішальну роль у поповненні іракських військових запасів, які необхідні були протягом короткого часу. Машини MRAP повинні забезпечити іракським силам безпеки перевагу у протистоянні з Ісламською державою Іраку і Леванту (ІДІЛ), а також врятувати життя іракським військовослужбовцям.

Оскільки найбільшими загрозами для іракських сил безпеки є саморобні вибухові пристрої та придорожні бомби, відремонтовані MRAP, захист яких ефективний саме проти цих небезпечних предметів, підвищать безпеку іракських сил безпеки.

– FMS є проблемною, особливо коли маєш справу з клієнтом під час конфлікту в його країні, – сказав Уейд Престон, менеджер регіонального управління за програмою для Іраку в Центральному командуванні USASAC. – Із серйозною спільною роботою і постійною готовністю до співпраці в забезпеченні безпеки, ми будемо продовжувати надавати велику підтримку нашим міжнародним клієнтам по мірі виникнення потреби.

Машини MRAP, що поставляються в Ірак, надаються американською армією з числа тих, які вважаються більше не потрібними американським військовим. Це дозволяє Сполученим Штатам поліпшити обороноздатність країн, в яких дозволені FMS (іноземні військові продажі).

США також забезпечують транспортування і поточне обслуговування протягом шести місяців як для MRAP, так і для гвинтівок M162A, які планується поставити на початку 2015 року.

– Ці MRAP додадуть вирішального імпульсу можливостям іракської армії, щоб перемогти і запобігти загрозам, які виходять від ІДІЛ в їхньому регіоні, – сказав Престон.

ПЕРЕДПОЛЬОТНІ ПРИГОТУВАННЯ

Sikorsky випробував допоміжну силову установку розвідника Raider

Американська компанія Sikorsky провела випробування допоміжної силової установки перспективного високошвидкісного вертольота-розвідника S-97 Raider. Про це повідомляє Flightglobal. Йдеться про запуск установки, змонтованої на льотному прототипі вертольота; спочатку перевірка всіх бортових систем апарата проводилася тільки при використанні зовнішнього джерела електропостачання.

Подробиці про саму допоміжну силову установку поки не відомі. Повідомляється тільки, що вона представляє собою невеликий двигун внутрішнього згоряння. У ході передпольотної підготовки пілот Raider повинен спершу запустити допоміжну силову установку, яка забезпечуватиме бортові системи електроенергією. Тільки після того, як запрацює допоміжна установка, льотчик може запускати основний двигун – General Electric GE-T706.

Як очікується, у найближчі кілька днів Sikorsky проведе випробувальний запуск основного двигуна вертольота Raider, що обертає співвісні основні гвинти і хвостовий штовхаючий гвинт. Після перевірки основної силової установки Sikorsky планує підняти Raider у повітря. За даними американської компанії, в льотних випробуваннях братиме участь один прототип. Зараз здійснюється складання другого прототипу, який буде використовуватися в ролі демонстратора.

Публічний показ першого Raidera сплановано на початок жовтня 2015 року. Маса порожнього S-97 становить 4,9 тонни. Вертоліт, сконструйований за співвісною схемою зі штовхаючим гвинтом у хвостовій частині, зможе розвивати швидкість до 220 вузлів (близько 410 кілометрів на годину). Машина оснащуватиметься різними типами озброєння і розвідувальної апаратури.

ПЛАНИ

Компанія "Ембраєр" готується виконати перший політ KC-390

Компанія Embraer готує перший політ нового військово-транспортного літака KC-390, повідомляє aereo.jor.br 31 січня. Політ може відбутися у "найближчі тижні". Для цього, як повідомляє ресурс, залишилося ввести "деякі технічні коректування".

KC-390 є тактичним транспортним літаком з низькою вартістю експлуатації та технічного обслуговування, здатний використовуватися з грунтових ЗПС, виконувати різні завдання щодо перевезення військ і вантажів, дозаправки в повітрі літаків і вертольотів, місії пошуку й порятунку, боротьби з лісовими пожежами.

Літак здатний перевозити до 26 т корисного навантаження (80 піхотинців, або 66 десантників з парашутами, або мати 74 місця для поранених за стандартами НАТО, чи вантажів різного призначення) на швидкості 470 вузлів (870 км/год). Поставка першого літака запланована на другу половину 2016 р. (є замовлення на 28 машин для Бразилії і 32 – для Аргентини, Чилі, Колумбії, Португалії та Чехії).

ТТХ літака:

Довжина – 35,20 м;
Розмах крила – 35,05 м;
Висота – 11,84 м;
Максимальна крейсерська швидкість – 870 км/год;
Максимальна висота польоту – 11000 м;
Дальність польоту – 2556 км (23 т вантажу).

Сторінку підготував Андрій Яцик.

НА ОРБІТУ

НАСА запускає новий супутник, побудований для створення карт вологості ґрунтів

НАСА успішно запустила перший у світі супутник SMAP, призначений для збору цінної інформації про вологість ґрунтів на всій планеті.

Обсерваторія з вивчення вологості ґрунтів є місією з широким прикладним значенням. Вона була запущена за допомогою ракети Delta II 31 січня зі стартового майданчика "Ванденберг" ВПС США, розташованого в Каліфорнії.

Через 57 хвилин після старту обсерваторія від'єдналася від другого ступеня ракети. Після серії процедур з активації космічний корабель встановив зв'язок з наземними диспетчерами і розгорнув свої сонячні панелі. Початкова телеметрія показала, що всі системи космічного апарата функціонують без збоїв.

З цього моменту починається трирічна місія обсерваторії, метою якої є вивчення поверхні нашої планети для розширення розуміння стосовно ключового компонента в системі функціонування Землі, який дозволяє пов'язувати цикли води, енергії та вуглецю, керуючи життям на планеті. Промені радарів і радіометричних інструментів обсерваторії будуть проходити крізь хмари й помірно щільний рослинний покрив і проникати в ґрунт на глибину до п'яти сантиметрів, що дозволить отримати найточніші карти вологості ґрунтів високої розподільної здатності, складені на підставі даних, отриманих з космічного апарата.

Ця місія допоможе метеорологам у складанні більш точних прогнозів погоди та змін клімату, дозволить вести спостереження за посухою і точніше передбачати повені, викликані сильними дощами або таненням снігу.

Як розповів адміністратор НАСА Чарльз Болден, запуск обсерваторії завершує для НАСА плідний 11-місячний період, протягом якого було запущено п'ять космічних місій, призначених для спостережень за нашою планетою.

КА SMAP створений в Лабораторії реактивного руху і призначений для вимірювання вологості грунтів Землі. Його маса 944 кг.

Крім SMAP на навколоземну орбіту були виведені наукові наносупутники FIREBIRD-2A, FIREBIRD-2B, технологічний наносупутник GRIFEX і наносупутник для вивчення атмосфери ExoCube. Два КА FIREBIRD виготовлені космічним консорціумом штату Монтана. Їх маса по 2 кг. КА GRIFEX створений фахівцями Лабораторії реактивного руху і Каліфорнійського технологічного інституту. Його маса 4 кг.

КА ExoCube створений в Лабораторії реактивного руху і має таку саму масу.

Проведений запуск був присвячений пам'яті співробітника компанії United Launch Alliance Пола Остінга, який нещодавно помер.

Японія планує створити власну систему корекції навігаційних сигналів GPS

Система QZSS корекції дозволить японцям значно підвищити точність визначення місця розташування, точність досягне рівня 1-3 сантиметрів. Навіщо це японцям потрібно?

З підвищенням точності визначення координат жителі Японії в кожній сфері зможуть більш якісно застосовувати супутникову навігацію у своїй діяльності. Так, наприклад, усім відоме тяжіння японців до роботизованих систем. А можливість точного визначення координат дозволить японцям створити автоматичні роботизовані автомобілі, які з легкістю зможуть доставити вас на роботу.

Система Quazi-Zenith Satellite System – унікальна японська система передачі поправок для навігаційних сигналів GPS, яка дечим нагадує американський аналог WAAS та європейської EGNOS.

Система QZSS ні в якому разі не є аналогом або "альтернативою GPS", це система, яка займатиметься обчисленням поправок до навігаційних сигналів від супутникової глобальної навігаційної системи "GPS" і передачі їх на наземні станції додаткової корекції.

Іншими словами: QZSS – не система глобального позиціонування, на кшталт GPS, а регіональна (діюча на території Японії) система обчислення та передачі поправок для GPS споживачів через супутниковий канал.

Система QZSS складатиметься з наземного і космічного сегмента.

Наземний сегмент системи QZSS базуватиметься поки тільки на території Японії і налічуватиме близько 1200 наземних станцій, які займатимуться обчисленням поправок до супутникових навігаційних сигналів. (Частина операцій обчислення поправок була винесена на борт космічних апаратів). Планується, що на станціях буде також оновлюватися ефемериди (параметри руху кожного супутника), кінцевий споживач буде отримувати результуючі поправки. Такий підхід створення точної навігаційної мережі не є новинкою і активно вже використовується в Trimble VRS.

Космічний сегмент системи QZSS складатиметься з трьох навігаційних квазістаціонарних супутників. Перший супутник системи QZSS був запущений у вересні 2010 року. Планується створити і запустити ще три супутники. Створенням супутників займається компанія "Mitsubishi Electric", з якою 26 березня 2013 р. Кабінет міністрів Японії підписав контракт на суму $ 526 млн.

На борту супутників буде встановлена точна апаратура синхронізації часу (два типи атомних годин: надточний квантовий генератор (водневий мазер) і атомні годинники на основі рубідію) і система диференціальної корекції сигналів.

За попередньою інформацією супутники QZS-2, QZS-3 і QZS-4 будуть запущені в 2017 році. Створення системи QZSS для Японії є важливим напрямком. Про це свідчить те, що на створення трьох супутників QZS-2, QZS-3 і QZS-4 було виділило 500 млн доларів, а на створення мережі наземних станцій аж 1,2 млрд "зелених".

Space Foundation присудив премії за 2014 рік

Премія імені Джона Свайгерта за космічні дослідження (John L. "Jack" Swigert Jr. Award for Space Exploration) присуджена команді зонда Rosetta.

Премія імені Алана Шепарда за технології в освіті (Alan Shepard Technology in Education Award) присуджена доктору Джун Скубі Роджерсу.

Імена лауреатів були оголошені на церемонії відкриття 31-го космічного симпозіуму, який 29 січня почав свою роботу в м Колорадо–Спрінгс (шт. Колорадо, США).

ТЕХНОЛОГІЇ

Створено перший європейський 3D принтер, який працює в умовах невагомості

Цього року Європейське космічне агентство (ЄКА) має намір відправити в космос свій перший 3D принтер, призначений для освоєння інноваційної технології виготовлення деталей в умовах невагомості і тривалих космічних польотів.

До кінця червня 2015 р. ЄКА планує доставити новий портативний 3D принтер на Міжнародну космічну станцію. Мініатюрний 3D принтер представляє собою куб із стороною 25 сантиметрів і, що головне, споживає небагато енергії.

– POP3D Portable On-Board Printer – невеликий за розмірами пристрій, досить економний і не потребує значної участі персоналу в обслуговуванні, – розповів Люка Енрієтті, представник головного підрядника ЄКА щодо цього проекту – компанії Altran.

Фірма Altran спроектувала пристрій, в якому використовується термічний метод друку і нешкідливий біорозкладаний пластик. При цьому представники компанії запевнили, що установка принтера не викличе погіршення стану повітря в приміщеннях МКС.

Цей принтер буде протестований італійським астронавтом Самантою Крістофоретті з ЄКА, що буде частиною її місії на МКС. Вона є одним з шести членів команди, що знаходиться в даний час на станції.

У вересні минулого року компанія Made In Space зі штаб-квартирою в Каліфорнії відправила на МКС 3D принтер для експерименту, проведеного НАСА. За допомогою цього принтера вже були надруковані не лише деякі з його власних запасних частин, але також гайковий ключ за кресленнями, відправленими із Землі.

Предмети, роздруковані на 3D принтерах, поряд з усіма іншими деталями будуть згодом повернуті на Землю для порівняння їх з точно такими ж виробами, але створеними за допомогою 3D принтерів, які перебували на Землі. Таке порівняння дасть вченим відповідь на питання, чи здатні предмети, роздруковані на 3D принтерах в умовах космосу, виконувати свої функції настільки ж ефективно, що й їхні "земні" аналоги.

ПУСКИ

Японський розвідувальний супутник виведено на орбіту

1 лютого 2015 р. в 10:21 місцевого часу (1:21 UTC, 4:21 ДМВ) зі стартового столу LP1 стартового комплексу Йосінобу космодрому Танегасіма здійснено пуск ракети-носія H-2A/2024 (F27) з розвідувальним супутником IGS Radar Spare на борту.

Супутник, оснащений двома радарами, буде збирати розвіддані, пов'язані з національною безпекою. Апаратура дозволяє йому робити це у високій якості навіть у нічний час або за поганої погоди.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

9 – 15 лютого

9 лютого 1895 р. *народився німецький піонер в галузі ракетної техніки М.Вальє.*

9 лютого 1963 р. *відбувся перший політ пасажирського літака Boeing 727.*

10 лютого 1911 р. *в Севастополі здійснено перший виліт літака на лижах, В.Н.Кедрін на "Соммерс" з лижами власної конструкції.*

10 лютого 1980 р. *відбувся переліт на пасажирському літаку Іл-18Д з АІ-20 Москва-Молодіжна (Антарктида), 16000 км за 26 льотних годин.*

10 лютого 1983 р. *завершено випробування експортного винищувача Су-22УМ3.*

11 лютого 1948 р. *відбувся перший політ (з суші) літака-амфібії Бе-8.*

11 лютого 1956 р. *відбувся перший політ військово-транспортного літака Ан-8 з ТВД АІ-20Д конструкції ОКБ О.К.Антонова.*

11 лютого 1970 р. *запущено перший японський ШСЗ "Осумі".*

11 лютого 1990 р. *завершено випробування навчально-випробувального літака Су-25УТГ (8УТГ-1) на комплексі "Нитка" (м.Саки).*

11 лютого 2002 р. *здійснив перший політ далекомагістральний чотиримоторний турбореактивний широкофюзеляжний пасажирський літак Airbus A340-500.*

11 лютого 2006 р. *американський мільярдер Стів Фоссетт встановив світовий рекорд дальності безпосадкового польоту, зробивши вимушену посадку в міжнародному аеропорту Борнмута (Великобританія). На експериментальному легкому літаку Virgin Atlantic Global Flyer він пролетів 42469 км, рухаючись в східному напрямку і провівши в кабіні 76 годин 45 хвилин.*

12 лютого 1944 р. *перший політ здійснив серійний тактичний денний бомбардувальник Bristol Type 163 Buckingham.*

12 лютого 1946 р. *відбувся перший політ бомбардувальника Ту-2Д (АНТ-67) з двигунами АЧ-30БФ.*

12 лютого 1969 р. *перший політ здійснив вертоліт В-12 (Мі-12).*

12 лютого 1974 р. *космічний апарат "Марс-5" вийшов на орбіту штучного супутника планети Марс.*

13 лютого 1919 р. *відбувся перший політ пасажирського лайнера Vickers 66 Vimi Commercial, розрахованого на 10 пасажирів.*

13 лютого 1945 р. *в ніч на 14 лютого повітряні сили союзної авіації, загальним числом 1100 бомбардувальників, провели масоване бомбардування німецького міста Дрезден. Метою бомбардування були залізничні сортувальні вузли. В результаті місто зазнало найбільшого, з міст за всю Другу світову війну, руйнування. Під руїнами і в пожежах загинуло близько 60 000 осіб.*

13 лютого 1960 р. *в пустелі Сахара на полігоні в Алжирі Франція провела перше випробування в атмосфері ядерного пристрою. Потужність вибуху склала близько 70 Кт.*

13 лютого 1966 р. *відбувся перший політ серійного літака Іл-62.*

14 лютого 1912 р. *в лютому вперше здійснено радіозв'язок з борту літака і кораблем, що стояв біля причалу порту Тобрук. Організатор експерименту – італійський вчений та винахідник Гульєльмо Марконі.*

14 лютого 1935 р. *відбувся перший політ двомісного двомоторного гарматного винищувача АНТ-29.*

14 лютого 1945 р. *проведено перші випробування у вільному польоті німецького пілотованого ракетного винищувача-перехоплювача Bacham "Ba-349" ("Natter"), конструктора Еріка Бохема. ЛА був відчеплений від літака-буксирувальника "Не-111" на висоті 5500 метрів, після чого пілот Ганс Цюберт взяв керування на себе. При пологому пікіруванні була досягнута швидкість 700 км/год. На висоті 900 метрів льотчик привів у дію рятувальний комплекс, який дозволив здійснити парашутну посадку на землю пілотові і врятувати частину винищувача.*

14 лютого 1945 р. *в дослідному ракетному центрі Пенемюнде був проведений останній випробувальний пуск німецької балістичної ракети "А-4"/ S-1/Scunner / (Фау-2) із заводським номером 4299.*

14 лютого 2000 р. *американська АМС "NEAR" вперше в історії космоплавання вийшла на орбіту штучного супутника астероїда 433 Eros.*

15 лютого 1948 р. *відбувся перший політ першого американського багатомісного всепогодного реактивного винищувача Curtiss XF-87 "Nighthawk".*

15 лютого 1954 р. *почалися випробування (прив'язні польоти) першого конвертоплана XV-1.*

15 лютого 1973 р. *перший політ здійснив французький серійний багатоцільовий винищувач Dassault Mirage F.1C.*

Століття Зимової битви в Карпатах

Наприкінці січня 1915 року у Карпатах розпочалася велика битва між російськими та австро-німецькими військами, що зрештою закінчилася поразкою останніх. Однією з найбільших національних трагедій українського народу було те, що українці з етнічних українських земель, що на той час перебували у складі двох ворогуючих імперій – Російської та Австро-Угорської, були змушені воювати один проти одного у складі імперських армій. Отож, як це було рівно сто років тому...

Ще з кінця грудня 1914 року командування Південно-Західного фронту розпочало підготовку операції прориву через Карпати для виходу на кордон з Австро-Угорщиною. Головне завдання при цьому покладалося на 8-му армію генерала Брусилова, 4 корпуси якої, зосередившись на ділянці від Дукельського перевалу до Балігруду, повинні були наступати на Гуменне в Угорську рівнину.

У свою чергу, до наступальних дій готувався і противник, намагаючись деблокувати обложену росіянами фортецю Перемишль. 22-24 січня 1915 року австро-німецькі війська почали наступ у Карпатах, завдаючи одразу два удари: один – від Ужгорода на Самбір, інший – від Мункачі (Мукачеве) на Стрий. Одночасно почався й наступ 8-ї армії Брусилова, що призвело до ряду важких зустрічних боїв на гірських перевалах у зимову холоднечу. В перших числах лютого праве крило 8-ї армії оволоділо ділянкою Карпат на лінії Конечна – Свидник – Медзилаборце – Балігруд. На південний схід росіянам, напроти, доводилося тримати оборону – їм протистояло до 15 австро-німецьких дивізій.

26 лютого верховне командування російських військ відправило на Південно-Західний фронт як підкріплення 22-й армійський корпус. Наприкінці лютого на крайній лівий фланг Південно-Західного фронту було перекинуто кілька корпусів, які утворили 9-у армію Лечицького, всього у складі 8 піхотних та 5 кавалерійських дивізій. Завданням цієї армії було відбити австрійський наступ на Дністрі.

Весь березень пройшов у безперервних боях на лівому фланзі російської 3-ї армії і на всьому фронті 8-ї армії. Тут, на найкоротшому напрямку з Угорщини до Перемишля, для його звільнення наполегливо, по пояс у снігу, наступали австрійці та німці, щоденно несучи великі втрати.

22 березня після шестимісячної блокади здалася австрійська фортеця Перемишль. 11-а армія вивільнилася та посилила російські війська в Карпатах.

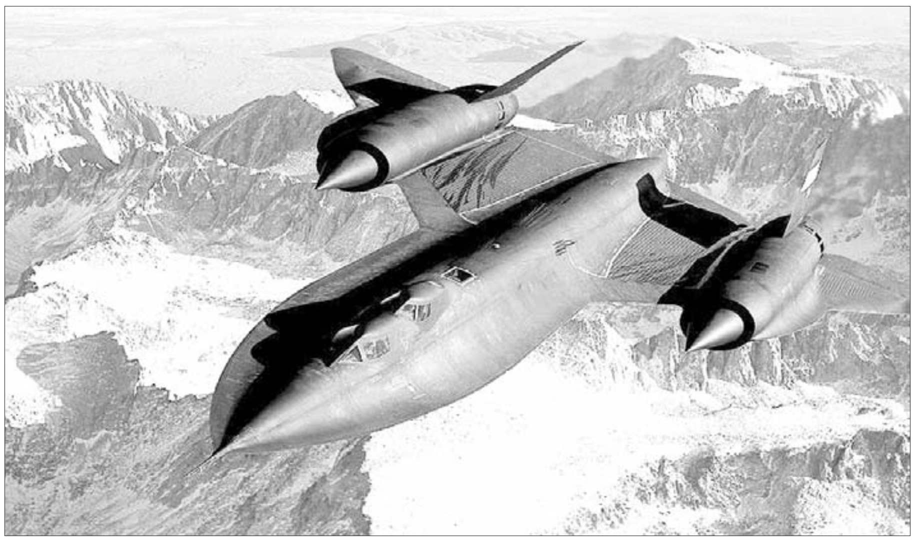
Наприкінці березня 1915 року російські війська знову перейшли у наступ, але спроба форсувати Карпати не вдалася. 2 (15) квітня головнокомандувач фронту генерал від артилерії Іванов зупинив цей невдалий наступ. Точних даних про втрати російських військ в Карпатській битві немає, але загалом вони перевищили 200 тисяч бійців. За іншими, неуточненими даними, росіяни втратили вбитими та пораненими до мільйона чоловік, у той час як австрійці й німці – близько 800 тисяч чоловік вбитими, пораненими та полоненими. Втім, перемога у Зимовій битві в Карпатах дісталася росіянам. Що ж до українців, то тисячі їх полягло як з одного, так і з іншого боку, і важко сказати, з якого більше. Зрештою, всі вони були українцями, і – вічна їм пам'ять...

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Тридцатилетняя история "Чёрных дроздов"

В середине 60-х годов прошлого века жители американских мегаполисов неоднократно жаловались на странные явления, происходящие в небе. В совершенно безоблачную погоду в небе неожиданно раздавался гром и, стремительно затихая, бесследно исчезал...

Время шло. Загадочный гром продолжал периодически пугать простых американцев. Наконец, 10 июля 1967 года, после того, как единичные жалобы переросли в массовые недовольства, ВВС США сделали официальное заявление, в котором сообщалось, что странный гром появляется в результате полётов сверхзвукового стратегического разведчика Lockheed SR-71. Продолжением этой истории стали несколько десятков судебных исков американских граждан, в которых они требовали от ВВС возместить ущерб, нанесенный в ходе полётов. Сумма, которую военным пришлось отдать по решению суда, составила 35 тысяч долларов, однако в тридцатилетней истории самого быстрого и одного из самых дорогостоящих в эксплуатации военного самолета SR-71 – это лишь маленькая капля в море побед и поражений.

Первый полет "Черного дрозда", как американские военные прозвали SR-71 за его внешний вид, состоялся 22 декабря 1964 года. Новые сверхзвуковые разведчики предназначались для ВВС США, которые на тот момент не имели достойного соперника сверхзвуковому разведчику нового поколения А-12, стоявшему на вооружении в ЦРУ.

На тот момент А-12 являлся самым скоростным самолётом в мире – примерно 3300 км/ч и обладал одним из самых высоких потолков максимальной высоты – 28,5 км. Изначально ЦРУ планировало использовать А-12 для разведки над территорией Советского Союза и Кубы. Но планы пришлось поменять в связи с событием, произошедшим 1 мая 1960 года, когда предшественник "Титанового гуся" (как называли А-12) U-2 был сбит советским зенитным ракетным комплексом. ЦРУ решило не рисковать дорогостоящими самолётами, и для разведки в СССР и на Кубе использовало спутники, а А-12 направило в Японию и Северный Вьетнам.

Главному конструктору А-12 Кларенсу Джонсону такое распределение разведывательных сил казалось несправедливостью. И уже с 1958 года он начал вести переговоры с командованием ВВС о создании более совершенного военного самолёта, который мог бы сочетать в себе функции разведчика и бомбардировщика. SR-71 являлся прототипом двух других самолётов конструкции Джонсона – А-12 и YF-12, который объединял в себе функции перехватчика и разведчика. Именно YF-12 и стал той моделью, от которой отталкивался Джонсон. По сравнению с YF-12, он увеличил размеры SR-71: его длина составляла 32,7 м вместо 32 м, а высота – 5,64 м вместо 5,56. За всю историю мировой военной и гражданской авиации SR-71 является одним из самых длинных самолётов. Редко можно встретить модель, длина которого достигала хотя бы 30 метров. Но, несмотря на это, благодаря рекордной скорости и одному из самых больших потолков высоты, 25,9 км, SR-71 пополнил ряды малозаметных самолётов первого поколения – "Стелс".

В конце 80-х годов началась первая волна решения вопроса о снятии с вооружения ВВС США "Черных дроздов". Причин оказалось предостаточно: большое количество катастроф, высокая стоимость эксплуатации, нехватка и дороговизна запчастей и, наконец, уязвимость перед советским вооружением. Осенью 1989 года было принято окончательное решение о снятии SR-71 с вооружения.

Практически все самолёты передали в музеи, по нескольку экземпляров осталось в бездействии на базах, пару самолётов передали в пользование NASA и Пентагона.

Однако незаменимые на тот момент разведчики ВВС SR-71 не могли уйти просто так, и в середине 90-х годов военные все же решили частично вернуться к использованию "Черных дроздов". Когда в 1994 году КНДР начала проводить испытания ядерного оружия, в Сенате забили тревогу и обратились к компании Lockheed с просьбой возобновить полеты SR-71, поскольку вести разведку было не на чем. Руководство компании согласилось, но потребовало выделить 100 млн долларов. После того, как соглашение было достигнуто, несколько "Черных дроздов" вновь встали в ряды ВВС США. Спустя год Сенат повторно выделил такую же сумму на поддержание в лётном состоянии самолетов SR-71. Полеты продолжались вплоть до 1998 года. Но в 1998 году их окончательно сняли с вооружения. По сообщениям информационных агентств можно судить о том, что на смену SR-71 пришли беспилотные самолёты разведчики и спутники-шпионы, однако информация о них хранится в тайне.

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

Українки – чемпіонки Кубка світу з фехтування в Афінах

У столиці Греції Афінах пройшов етап Кубка світу з фехтування на шаблях. Українка Ольга Харлан вдруге в сезоні 2014-2015 піднялася на найвищу сходинку п'єдесталу пошани. У півфіналі Ольга здобула перемогу над американкою Дагмар Возняк (15:13), а у фіналі в один укол перемогла росіянку Софію Велику (15:14).

У командних змаганнях збірна України у складі Ольги Харлан, Аліни Комащук, Олени Кравацької та Ольги Жовнір стала переможницею етапу. Ця перемога вивела збірну України з 5 місця у світовій класифікації на третю позицію. Всього українки провели 4 зустрічі: в 1/16 фіналу перемогли японок (45:33), далі взяли верх над італійками (45:34), у півфіналі обіграли лідерів світового рейтингу американок (45:44) і у фіналі здобули впевнену перемогу над росіянками (45:35).

Порадував українських любителів фехтування і Андрій Ягодка, який став срібним призером етапу Кубка світу з фехтування на шаблях серед чоловіків, що пройшов в Падуї (Італія).

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Повх – перша в Москві

В Москві відбулися традиційні міжнародні змагання з легкої атлетики в приміщенні – "Російська зима". У них взяли участь шість українських легкоатлетів, двом з яких вдалося увійти в своїх видах в трійку кращих.

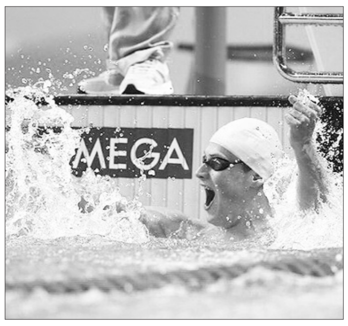
Дворазова чемпіонка Європи та бронзовий призер Олімпіади-2012 Олеся Повх не знала собі рівних на 60-метрівці. Хоча її час (7,27) був гіршим за той, який вона кілька днів тому показала на командному чемпіонаті України, цього вистачило, щоб здобути впевнену перемогу. Срібний призер – росіянка Кристина Сівкова – відстала від українки на одну десяту секунди. У бігу на 60 метрів з бар'єрами харків'янка Анна Плотіцина вийшла у фінал з кращим результатом – 8,10 секунди. Однак у вирішальному забігу лідер світового сезону білоруска Аліна Талай зуміла додати, Анна ж пробігла з таким же часом, як в кваліфікації, і посіла друге місце.

ПЛАВАННЯ

Михайло Романчук переміг на міжнародному турнірі у Франції

На міжнародному турнірі з плавання, що проходив у Ніцці (Франція), українець Михайло Романчук завоював золоту медаль.

Наш співвітчизник фінішував першим на одній зі своїх основних дистанцій – 1500 м вільним стилем. Його час – 14:58.49. Цей результат став новим рекордом України. Романчук перевершив досягнення Сергія Фролова, встановлене три роки тому на Олімпійських іграх в Лондоні (14: 59.19).

Загалом у змаганнях взяли участь 450 спортсменів з Іспанії, Німеччини, Угорщини, Італії, України, Швеції, Швейцарії та Росії.

БІАТЛОН

Золото і срібло чемпіонату Європи

Українська біатлоністка Анастасія Меркушина завоювала друге "золото" чемпіонату Європи в естонському Отепяя.

Після спринту Меркушина разом з росіянкою Кайшевою і австрійкою Дуїч мали перевагу над іншими суперницями. І в переслідуванні саме це тріо розіграло медалі. Усе вирішила четверта стрільба, під час якої Меркушина, допустивши два промахи, дала шанс Кайшевій. Але та промахнулася тричі і не змогла наздогнати українку – у підсумку Меркушина випередила росіянку на 20 секунд.

На цьому ж чемпіонаті інша українка Ірина Варвинець стала срібним призером в жіночій гонці-переслідуванні на 10 км з чотирма вогневими рубежами. Ірина піднялася по ходу гонки з восьмої стартової позиції, поступившись переможниці росіянці Катерині Шуміловій 31,9 секунди. Бронзу виграла ще одна росіянка – Катерина Юрлова з відставанням в 54,1 секунди. Шумилова і Варвинець пробігли по два штрафних кола, Юрлова – три. Юлія Джима допустила сім промахів і з відставанням у 3 хвилини 36,5 секунди фінішувала 15-ю, опустившись з 10-го місця після спринту.

Сторінку підготував Владислав Дем'яненко.

ЗИМОВІ ВИДИ

Наші на Універсіаді-2015

У словацьких містах Штребске Плесо та Осрблі фінішував перший етап зимової Універсіади-2015 (24 січня – 1 лютого). За цей час були розіграні 26 комплектів медалей у лижних гонках, двоборстві, стрибках на лижах із трампліна та біатлоні.

За підсумками восьми днів Універсіади, в медальному заліку збірна України зберегла четверте місце, маючи в активі п'ять медалей – дві золоті, одну срібну і дві бронзові. Причому всі медалі завоювали біатлоністи. Переможцями стали Дмитро Русинов в індивідуальній гонці та Віталій Кільчицький у мас-старті. Срібну медаль виграв Русинов в мас-старті. Володарями бронзових медалей стали Яна Бондар у мас-старті і змішана естафета (Юлія Бригинець, Яна Бондар, Руслан Ткаленко, Дмитро Русинов).

Лідирує в медальному заліку збірна Росії, яка завоювала 39 медалей – 14 золотих, 12 срібних і 13 бронзових. Друге місце посідає команда Казахстану (3-4-0), третє – Польщі (2-1-4), п'яте – Японії (1-4-1), шосте – Німеччини (1-2-0), сьоме – Чехії (1-1-4), восьме – Словаччини (1-1-1), дев'яте – Болгарії (1-0-0), десяте – Франції (0-0-1).

БОКС

Вольова перемога "Українських отаманів" над "Китайськими драконами"

"Українські отамани" в китайському місті Санья провели першу виїзну матчеву зустріч. В надзвичайно складному матчі українські боксери перемогли команду "Китайські дракони" з підсумковим рахунком зустрічі 3:2. Це вже третя поспіль перемога "Отаманів" в рамках п'ятого сезону Всесвітньої серії боксу (WSB).

Перше очко українцям приніс Хасанбой Дусматов, який на голову перевершував свого суперника Джахана Лі. Після технічного нокауту в другому раунді судді віддали перемогу нашому боксеру. У наступному поєдинку "Дракони" вирівняли становище – Джінхао Діао одноголосним рішенням суддів виявився сильнішим за Миколу Буценка.

Не зумів впоратися з суперником і Дмитро Грінченко, змусивши понервувати уболівальників. Проте дві перемоги технічними нокаутами від Хоршіда Норматова і Дениса Пояцика принесли "Отаманам" перемогу, а господарі задовольнилися одним балом у скарбничку.

У підсумку, "Отамани" набрали 9 очок після 3 матчів і тримають лідерство у групі А. Далі на наших боксерів чекає чергова домашня матчева зустріч проти представників африканської країни – Марокко – "Марокканськими атласними левами".

НАЙСИЛЬНІШИЙ

Сергій Семенов – кращий спортсмен місяця

За рішенням Національного олімпійського комітету найкращим спортсменом України в січні визнано біатлоніста Сергія Семенова, а наставник і батько спортсмена Олександр Семенов став кращим тренером січня.

Це звання 26-річний спортсмен заслужив завдяки вдалому виступу на чемпіонаті Європи з біатлону, що проходив в естонському Отепяя. В індивідуальній гонці українець поповнив скарбничку збірної срібною медаллю та забезпечив гарний старт для наших спортсменів в новому біатлонному сезоні.

Окрім цього, на початку грудня, на першому етапі Кубка світу в Остерсунді (Швеція), в індивідуальній гонці українець також завоював "срібло". А на традиційній "Різдвяній гонці" разом з колегою по команді Валентиною Семеренко Сергій посів найвищу сходинку п'єдесталу пошани. Звання кращого спортсмена місяця в Україні Сергій Семенов виграє вперше.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 7340 Зам. № 152204.
Перший редактор Сергій Свенцицький

Слово про мову

Ці слова вже далекого, за сучасними історичними подіями, 2010 року написала Ліна Костенко у своєму першому прозовому романі "Записки українського самашедшого".

"Глуха ворожість оточує нашу мову, навіть тепер, у нашій власній державі. Ми вже як нацменшина, кожне мурло тебе може образити. Я ж не можу кроку ступити, скрізь привертаю увагу, іноді навіть позитивну, але від цього не легше. Бо в самій природі цієї уваги є щось протиприродне, принизливе".

Чи змінилось ставлення українців до рідної мови з того часу? Очевидно, що так. Більше людей стали в повсякденному житті розмовляти українською. У соціальних мережах з'явилось чимало відкритих груп, які допомагають опанувати рідну мову всім бажаючим зробити це. Постійно зростаюча кількість підписчиків цих груп говорить про те, що говорити українською стає модним.

Але, на жаль, до цих пір людина, що думає і розмовляє українською, дійсно українською, а не суржиком та не перекладаючи певні слова й вислови з російської, привертає увагу співрозмовників. І саме те, що рідна мова є для більшості українців наразі "в тренді", є дещо принизливим для нас як для нації – ми не думаємо і не розмовляємо нею. Ми вчимося.

Як знайти вихід із цієї ситуації? З одного боку, дуже просто: починайте завжди, у будь-якій ситуації розмовляти рідною мовою. З іншого – важко, адже потрібно змінити власне ставлення до мови та щоденно працювати над вдосконаленням свого мовлення. Для цього треба бажання і – читати, багато читати української літератури. А ще потрібно знати певні правила, вислови та звороти, притаманні українській мові, бо всім відомо про засилля так званих русизмів, калькованих слів, канцеляризмів, від яких потрібно позбуватись.

З цього номера ми відновлюємо рубрику "Слово про мову", яка допоможе всім охочим вдосконалити свої знання рідної мови. Але зараз не хочеться переобтяжувати читача серйозними правилами. Тому просто розповім, що, за версією інтернет-ресурсу зі сленгу сучасної української мови "Мислово", слово "Кіборги" визнано словом 2014 року. Саме воно отримало в 2014-му своє нове значення і було швидко підхоплено користувачами соцмереж, традиційними ЗМІ, політиками та пересічними громадянами.

Прикметно, що слово "Кіборги" у значенні "захисники Донецького аеропорту" подарував українській мові у вересні 2014 року російський бойовик. Тоді він намагався пояснити, чому передові загони російсько-терористичних військ у всеозброєнні не можуть взяти Донецький аеропорт, який захищає кілька десятків українських військових зі стрілецькою зброєю. А в "Мислово" з'явилось таке визначення: "Кіборги 2) Прізвисько, дане сепарами захисникам Донецького аеропорту за незламність".

Оксана Уретій. "Крила України".

ІМЕННІ ЛІТАКИ

З ім'ям Валентина Кальонова на борту

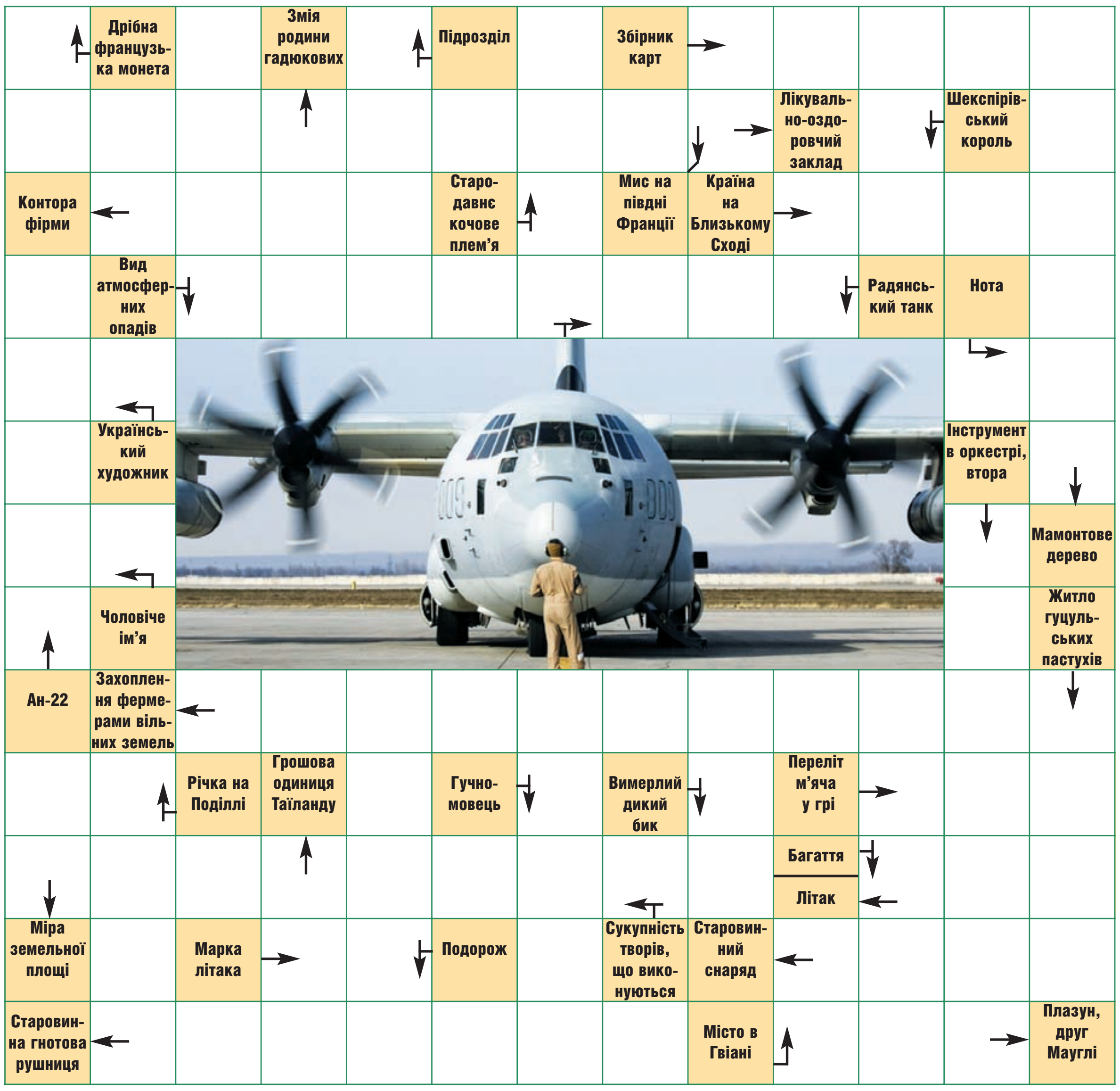
Цей винищувач Су-27 знаходиться у бойовому складі однієї з бригад тактичної авіації Повітряних Сил ЗС України. 22 березня 2012 року Командуванням Повітряних Сил було прийняте рішення присвоїти першому літаку, який відремонтував та модернізував колектив ДП "Запорізький державний авіаційний ремонтний завод "МіГремонт", ім'я Валентина Кальонова.

Валентин Мойсейович Кальонов протягом багатьох років був беззмінним керівником цього авіаційно-ремонтного підприємства. Прийшовши на військовий завод цивільним працівником, простим майстром, він швидко зарекомендував себе як талановитий фахівець та вмілий організатор. Йому було присвоєно офіцерське звання, і почалося кар'єрне зростання спеціаліста. Минули роки, і полковник Валентин Кальонов став у керма підприємства. І не просто був призначений начальником військового заводу, а очолив його у найскладніший для підприємства час – зумів врятувати його від розвалу та вистояв разом із очолюваним ним колективом у скрутні 90-і роки. Завод отримав сертифікацію за міжнародною системою якості, завдяки чому успішно співпрацює з 17 країнами світу, а також ремонтує і модернізує літаки для Збройних Сил України.

8 лютого 2012 року директор "Запорізького державного авіаційного ремонтного заводу "МіГремонт" Валентин Кальонов передчасно пішов з життя. А вже через півтора місяці до відправки у стройову авіаційну частину його підлеглі готували іменний літак – винищувач з ім'ям Валентина Кальонова на фюзеляжі...

Сьогодні літак імені Валентина Кальонова знаходиться у бойовому строю бригади, особовий склад якої брав і за потреби братиме й надалі участь у проведенні антитерористичної операції на сході країни. Протягом весни й літа цей іменний літак неодноразово здіймався у розпечене полум'ям війни небо Донбасу, пілотований кращими й найпідготовленішими льотчиками частини, які із честю виконували поставлені бойові завдання та поверталися на аеродром базування.

Олексій Тригуб. "Крила України".

АВТОДРОМ

Новинка Toyota Camry Hybrid SiC:

нова технологія економії пального

Toyota Camry Hybrid SiC – новинка побудована на базі оновленого седана Toyota Camry і оснащена абсолютно новим блоком управління потужності PCU, що складається з інноваційних напівпровідників карбіду кремнію SiC. Автовиробник стверджує, що нова технологія забезпечить 10-відсоткову економію пального.

PCU контролює подачу енергії від батареї до електромотора і рекуперацію енергії гальмування. У нинішніх гібридах і електрокарах на цей модуль припадає приблизно п'ята частина всіх втрат електрики. Карборундові ж блоки повинні в значній мірі підвищити ККД всієї системи і, як наслідок, збільшити запас ходу. У числі їх переваг – в три рази більш висока теплопровідність, до того ж самі вони в п'ять разів менше.

Toyota прагне якомога швидше впровадити нову розробку у серійне виробництво. Випробування Camry Hybrid SiC почнуться вже в наступному місяці.

Олександр Олехнович. "Крила України".